Μικροὶ διάλογοι

ΝΥΜΦΗ ΑΝΥΜΦΕΥΤΟΣ

— Λοιπόν, ἀνηψοῦλα μου, εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου;

— Πολύ, θεία μου.

— Ὥστε ἐλπίζεις νὰ μοῦ δώσῃς σύντομα κανένα ἀνηψιδάκι;

— Δὲν ξέρω, θείαμου.

— Δὲν παρατηρεῖς καμμιὰ μεταβολὴ στὴν ὑγεία σου;

— Ὄχι, δόξα τῷ Θεῷ. Εἶμαι πολὺ καλά.

— Δὲν ἔχεις μερικὲς ἀταξίες;

— Ἀταξίες! Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἤμουν ἄτακτη.

— Ὅσο ἦσουν κόρη καλά. Μὰ τώρα ποῦ παντρεύτηκες;

— Γιατί; Μήπως ἡ παντρεμμένες πρέπει νὰ εἶνε τρελλές;

— Μὰ δὲν πρόκειται περὶ τρέλλας. Γιὰ ἄλλες ἀταξίες σ' ἐρωτῶ.

— Γιὰ ποιὲς ἀταξίες μὲ ρωτᾶτε, θεία μου;

— Σ' ἐρωτῶ... σ' ἐρωτῶ... μὰ γιατὶ τόση ἐπιφυλακτικότης! Ἐὼ ἡ δεσποινὶς Ρίτα εἶνε οἰκογενειακή μας φίλη... μπορεῖς νὰ μιλῇς ἐλεύθερα. Ἄλλως τε μιὰ νέα εἴκοσι χρόνων, ὅσο φρόνιμη κι' ἂν εἶνε, σὰν τὴ δεσποινίδα Ρίτα, δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀγνοῇ ὡρισμένα πράγματα.

— Ἔχετε πολὺ δίκηο, κυρία Περσεφόνη.

— Ἐγὼ ὅμως, θεία μου, δὲν σᾶς ἐννοῶ καθόλου.

— Ἄκουσε, παιδί μου, ἂν σ' ἐρωτῶ, εἶνε διότι ἐνδιαφέρομαι γιὰ σένα. Καὶ πρῶτα— πρῶτα ἂν μ' ἄκουγαν οἱ γονεῖς σου δὲν θὰ σ' ἐπάντρευαν μ' αὐτὸν τόν κ. Φρῖξον. Τὸν εὗρισκα πολὺ περασμένον... ἕνας πενηντάρης.... σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία οἱ ἄνδρες κουράζονται πολὺ γρήγορα... μολονότι λένε ὅτι ὑπάρχουν κ' ἐξαιρέσεις... Πές μου, ὁ σύζυγός σου ἐκτελεῖ τὸ καθῆκόν του;

— Κάνει ὅ,τι θέλω.

— Ὅ,τι θέλεις! Καὶ... τακτικά;

— Τακτικά.

— Σὲ συγχαίρω, ἀνεψιά μου, εἶσαι πολὺ εὐτυχής... Μὰ πρέπει, μικροῦλα μου, νὰ προσέχῃς...

— Τί νὰ προσέχω, θεία μου;

— Πρέπει νὰ φείδεσαι τοῦ συζύγου σου.

— Πῶς;

— Πῶς! Νά, δὲν πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ ἀπαιτητική...

— Νὰ ἀπαιτῶ τί, θεία μου;

— Μὰ... ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου μιλᾶμε.

— Παντόν, νομίζω πῶς δὲ μιλᾶμε γιὰ τίποτε σοβαρό.

— Τίποτε σοβαρό! Λὲς πῶς δὲν εἶνε σοβαρό! Δὲν ξέρεις λοιπὸν ὅτι, στὴν ἡλικία τοῦ κ. Φρίξου, αὐτὸ εἶνε τρομερὰ ἐξάντλησις;

— Ἐξάντλησις!

— Μὰ βέβαια. Ὑπάρχουν καταπονήσεις, ποῦ ἡ γυναῖκες τὰς ὑποφέρουν, οἱ ἄνδρες ὅμως δὲν ἀντέχουν.

— Καταπονήσεις;

— Βεβαίως· κι' ἔπειτα ἡ ἡλικίες σας διαφέρουν πολύ.

— Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ ἡλικία;

— Ἔχει νὰ κάμῃ πολύ· καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ἀνεψιά μου, ὅτι πρέπει νὰ συγκρατῆσαι, ἂν δὲν θέλῃς νὰ πεθάνῃς τὸν ἄνδρα σου.

— Νὰ τὸν πεθάνω! Νὰ κάτι ποῦ δὲν περίμενα ν' ἀκούσω ἀπὸ σᾶς, θεία μου.

— Πῶς! Δὲν περίμενες ν' ἀκούσῃς πῶς ἕνας πενηντάρης δὲν μπορεῖ, χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ σὲ κίνδυνο τὴ ζωή του, νὰ ἱκανοποιήσῃ μιὰ νέα γυναῖκα, τῆς ὁποίας αἱ ὀρέξεις εἶνε ἀκόρεστοι;

— Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε πῶς αἱ ὀρέξεις μου εἶνε ἀκόρεστοι;

— Σύ, μόνη σου· ἀφοῦ λὲς πῶς κάθε μέρα ἀναγκάζεις τὸν ἄνδρα σου νὰ κάνῃ καὶ μιὰ τρέλλα.

— Σᾶς βεβαιῶ, θεία μου, πῶς σήμερα σᾶς βρίσκω πολὺ εὔθυμη.

— Ὁρίστε! Μὲ βρίσκει πολὺ εὔθυμη, διότι τῆς λέω νὰ μὴν εἶνε τόσο ζωηρή. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους, εἶμαι ἡ θεία σου, καὶ ἔχεις ὑποχρέωσι νὰ μ' ἀκούσῃς.

— Ὦ, Θεέ μου... μὰ σᾶς ἀκούω.

— Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θὰ ζητῇς ἀπὸ τὸν ἄνδρα σου... κάθε μέρα.... ἐννοεῖς; Δὲν πρέπει.

— Δὲν ἐννοῶ καθόλου γιατὶ δὲν πρέπει νὰ θέλω σήμερα ἐκεῖνο ποῦ ἤθελα χθὲς ἢ θὰ θέλω πάλι αὔριο.

— Γιατὶ μ' αὐτὴ τὴ λογικὴ δὲν θὰ ὑπῆρχε κανεὶς λόγος νὰ τελειώνῃ ποτὲ αὐτὴ ἡ δουλειά.

— Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω κι' ἐγώ· νὰ μὴν τελειώνῃ ποτέ.

— Τὴν ἀκοῦτε, δεσποινὶς Ρίτα, τὴ θεότρελλη!

— Οὔτε σεῖς, θεία μου, οὔτε ἡ δεσποινὶς Ρίτα μοῦ ἐξηγήσατε ἀκόμη γιατὶ δὲν πρέπει νὰ κάνῃ ὁ ἄντρας μου ὅ,τι θέλω. Ὅπως κι' ἐγὼ τὸν ἀφήνω νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει, ἔτσι κι' αὐτὸς μ' ἀφήνει ἀπὸ μέρους μου νὰ κάνω ὅ,τι μ' ἀρέσῃ.

— Ἀπὸ μέρους σου ὅ,τι σ' ἀρέσῃ! Μ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνεται! Σύ, σὰν τιμία γυναῖκα, μόνο μὲ τὸν ἄνδρα σου πρέπει νά...

— Μὲ τὸν ἄνδρα μου, ὅταν θέλω, μ' ἄλλον, ὅταν μ' ἀρέσῃ περισσότερο.

— Μπᾶ... μπᾶ... Τί εἶν' κυτὰ ποῦ λές, ἀνεψιά μου!

— Καὶ τὸ εὐχάριστον εἶνε ὅτι μοῦ ἔχει δώσῃ πλήρη ἐλευθερίαν.

— Ἀνεψιά μου, δὲν σὲ καταλαβαίνω καθόλου.

— Κάνω ὅ,τι θέλω. πῶς τὸ λένε;

— Ἀνεψιά μου, θέλεις νὰ μὲ κάνῃς νὰ ντρέπομαι γιὰ σένα;

— Θεία μου, θέλετε νὰ μὲ κάνετε νὰ κλάψω;

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο!

— Μὰ εἶνε ἀπελπισία!

— Ἄ, δὲν εἶνε δυνατὸν πιὰ νὰ μείνω. Φεύγω.

— Παντόν, κυρία Περσεφόνη, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ κάτι;

— Σᾶς ἀκούω, δεσποινὶς Ρίτα.

— Πλησιᾶστε λιγάκι...ἰδιαιτέρως (στ' αὐτί). Ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμαι παράξενα πράγματα· καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀνεψιά σας δὲν εἶνε καθόλου εὐτυχὴς ἐπὶ τοῦ ζητήματος ποῦ ἔχετε σεῖς ὑπ' ὄψει σας.

— Λέτε; Αὐτὸ θὰ ἦταν τρομερό!

— Τὸ φαντάζομαι.

— Μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ διαφωτίσετε σεῖς τὸ μυστήριον;

— Ναί, ναί. Ἀφῆστε νὰ τῆς ὑποβάλω μερικὲς ἐρωτήσεις. (Δυνατά). Κυρία Φρίξου, μοῦ ἐπιτρέπετε;

— Εὐχαρίστως, δεσποινὶς Ρίτα.

— Ὁ κ. Φρῖξος κοιμᾶται στὸ ἴδιο δωμάτιο μαζύ σας;

— Ὄχι, ποτέ.

— Ἔρχεται τὸ πρωῒ στὴν κάμαρά σας;

— Ναί, ὅταν ἔχω σηκωθῇ.

— Μένετε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας μαζύ, ἐντελῶς μόνοι;

— Ὄχι.

— Τὴν νύχτα μένει πολὺ ἀργὰ στὴν κάμαρά σας;

— Μετὰ τὸ φαΐ, πέντε λεπτὰ τὸ πολύ.

— Πέντε λεπτά! Καὶ τί κάνει σ' αὐτὸ τὸ διάστημα;

— Εἶνε γιὰ νὰ μοῦ πῇ τὴν καληνύχτα.

— Πῶς σᾶς λέει τὴν καληνύχτα;

— Ἀγκαλιάζοντάς με.

— Πῶς σᾶς ἀγκαλιάζει;

— Ὅπως ἀγκαλιάζει ὅλος ὁ κόσμος· μοῦ δίνει μερικὰ φιλιά.

— Ποῦ σᾶς δίνει τὰ φιλιά, μαντάμ;

— Θεέ μου! Στὸ μέτωπο, στὰ μάτια, στὸ σαγόνι... ποῦ ἄλλοῦ θέλετε;

— Κι' αὐτὸ εἶνε ὅλο;

— Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

— Ἀπολύτως ὅλο;

— Ἀπολύτως ὅλο.

— Ἔ, λοιπόν, κυρία Περσεφόνη, τί λέτε;

— Λέω πῶς αὐτὸ εἶνε φρικῶδες··· εἶνε ἀπίστευτο. Πές μου, ἀνηψοῦλα μου, ἀθῶα μου ἀνηψοῦλα, εἶσαι γυναῖκα;

— Γυναῖκα, ἀφοῦ παντρεύτηκα.

— Μὰ παντρεύτηκες;

— Βεβαίως, ἀφοῦ ἔκαμα τοὺς γάμους μου μὲ τὸν Φρῖξο ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες.

— Εἶσαι βεβαία πῶς ἔκαμες τοὺς γάμους σου;

— Ἀμφιβάλλετε, θεία μου;

— Καὶ ποῦ ἔκανες τοὺς γάμους σου;

— Στὴν ἐκκλησία.

— Καὶ πουθενὰ ἄλλοῦ;

— Κάνουν κι' ἄλλοῦ γάμους;

— Ὦ, δυστυχισμένη μου μικροῦλα! Εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν!...

— Νύμφη ἀνύμφευτος!

— !!!;;;...

Ἡ Δνὶς ΝΟΡΑ

«Ἡ ἐξομολόγησις ἑνὸς Ἐραστοῦ» εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου ρωμάντσου, ποῦ θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς της φύλλου ἡ «Σφαῖρα». Περιπαθεστέρα καὶ τρυφερωτέρα ἐξομολόγησις δὲν ἔχει γραφῆ ἕως τώρα.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ'
Ἀμάνι σου, ἀμάνι σου
φωτιὰ νὰ πέσ'ἀπάνε σου
φωτιὰ νὰ πέσ'ἀπάνε σου
νὰ κάψῃ τὸ φουστάνι σου.

Νὰν τοὺ κάψ' βέβιουν, στάχτ' κὶ κουρνιαχτὸ νὰν τοὺ κάν'. Τί τὰ θέλ'ς τὰ φ'στάνια, οὐρὴ βλουγιουκουμέν'. ἀπ' τώρα τ'ράει νὰν τὰ καταργήσ' κι' αὐτίνα ἡ νέα μόδα; Λίγου ἀκόμα κ' οἱ γ'ναῖκες θὰ νταίνουνται γιὰ νὰ πλαγιάσ'νι κὶ θὰ γδαίνουνται γιὰ νὰ βγοῦν στοὺ σεργιάν'. Μήστητί μου, Κύριε. Ἄλλου πρᾶμμα νὰ στοὺ λιέου, οὐρὲ ψ'χοῦλα μ', κι' ἄλλου νὰν τοὺ γλιέπ'ς μὶ τὰ μάτια σ' τοὺ τί γένεται ἰδῶ στ' Ἀνθήνα τώρα μὶ τ'ς κάψις. Οὐλόζαρκις, οὐρή, γκεζιρᾶνι στὰ σουκάκια οἱ σακαφλιῶρις τ' διαόλ'. Νὰ μαυρίσ' τοὺ γαῖμα μ' κὶ νὰ γέν' σὰν τούτ' τ' μιλάν' π' σ' γράφου, ἂν σ' λιέου ψέμματα. Σὰ δὲ μὶ π'στέβ'ς ἔλα κι' ἀπατή σ' ἰδῶ νὰ σὶ πάρου στοὺ θεγιατρου γιὰ νὰ ἰδῇς κὶ νὰ θιαμάξῃς ξιτσιπουσὰ μὶ τοὺ καντάρ', ὄχ' μὶ τ'ν οὐκά.

Προυψὲ τ' ἀπουφάσ'σα κ'ἰγὼ νὰ πάου στοὺ θέγιατρου. Ἔκανα τοὺ σταυρό μ', ξουμουλουήθ'κα, μιτάλαβα, πῆρα κὶ τ'ν ἀγκλίτσα μ' γιὰ καλὸ κὶ γιὰ κακό, κὶ πῆγα. Μῶδουκαν νὰ κορέγκλα κι' ἔκατσα μπρουστὰ καταμπρουστὰ μαζῆ μὶ τοὺ μοῖτρου. Ὄχι δὲν τοὺ εἶπα καλά, μαέστρου τοὺν λιένε, τοὺν ἀρχιμουζικάντ' μαθές. Ἀδ' ἰκεῖ π' καθόμ'να κὶ χάζιβα, σ'κώνεται τοὺ σκ'τί, ἀπ' τοὺ λιέν αὐλιαία, κὶ φαίνιτι ἀπάν' στοὺ πάλκου νιὰ τσοῦπα μ' ἕνα πανέρ' λελούδια στοὺ χέρ'. Ἀμπήδαγι κὶ χόριβι σὰν παληουκάτσ'κου στὰ κατσάβραχα. Ἤρθ' ἀπάνουθιό μ' κὶ τήραϊ κὶ γέλαγι κὶ μῶκανε τὰ γλυκὸ μάτια.

— Κάτσι φρόν'μα οὐρή... μᾶς γλιέπ' οὐ ξένους κόσμους κὶ θὰ μᾶς παραξηγήσ', τ'ς λιέου.

Ἀμ δέ! Σὰν παλαβὴ ἔκανι ἡ ἀφ'λότ'μη κι' ἀπὲ ἀνοίγ' τοὺ στουματάκι τ'ς κὶ μ' λιέει τραγ'δῶντας:

Μ' αὐτὰ τὰ δυὸ ματάκια σου
μ' ὅλον ποῦ εἶμαι κόρη,
ἂν ἤσουνα ἐφοπλιστὴς
θὰ μ' ἔκανες βαπόρι.

Κὶ κα-κα-κα τὰ γέλοια κὶ βρουχὴ τὰ λελούδια καταπάνου μ'. Δύνουμαν νὰ μὴν τ'ς ἀπουκριθοῦ; Πὲς κ' ἐ·ὺ τ' μαύρ' ἀλήθεια, οὐρὴ Πιρδίκω μ', δὲ θὰ μ' ἔπιρναν γιὰ χαζό; Σ'κώνουμι κὶ γώ ἀπάν' κὶ τ'ς χουγιάζου.

Ἂν ἤμουνα ἰφουπλιστὴς
κ' εἶχα νιὰ μιλλιοῦνα
θὰ σ' ἔκανα ἰφουπλύστρια
νὰ σ' ἔχου γιὰ μαοῦνα.

Καλὰ δὲν τ'ς τἄειπα, οὐρὴ Περδικοῦλα μ'; Νιὰ χαρὰ κὶ πέντι γέλοια, μ' ἔλα π' αὐτὴν τ'ν πῆραν τὰ κλάμματα γιατὶ ἤθιλι, λιέει, καλὰ κὶ σών' νὰ γέν' βαπόρ' κι' ὄχι μαοῦνα! Ἂς γέν' κ' ὑπερουκιάνιου... Καυγᾶ θὰ στήσουμι γιὰ τέτοιες ψιλοδ'λειές; Γοῦστα τὰ λιὲν αὐτίνα, τουρλοῦ τουρλοῦ. Οὐ πᾶσα ἕνας ἔχ' τ'ν ἰδέα τ'. Σὰν τ'ς κακουφάν'κι, ἂς πιῇ γλυκάδ', νὰν τ'ς πιράσ'. Μπᾶ κὶ νόμ'σι πῶς θὰ χαλάσου ἰγὼ τ' ζαχαρένια μ' ἰμπειδὴς κι' ἔφ'γι ἀπ' τοὺ πάλκου; Σὰν ἔφ'γι αὐτίν' βγῆκι μίνια ἄλλ', ἀπ' εἶχι ἕναν τόννου κιάσου ἀπάνου τ'ς κι' ἕνα δράμ' σκ'τί. Αὐτίν' ἦταν κι' ἂν ἦταν! Μπράτσα ὄξου, πουδάργια ὄξου, οὖλα τὰ πάντα τ'ς ὄξου. Κοιλιὲς κὶ πατσαλίκια ὄξου κι' αὐτίνα.

— Φτοῦ σκουληκουμυρμηγκότρυπα! λιέου. Τ' εἶν' ἰτούτ' ἡ γκλιόφα, οὐρέ;

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Μόδα, λιέει μ' ἕναν πιρίδρομου τσακίσματα. Δὲ μὲ βλέπετε;

— Ἀμ' σὶ γλιέπουμι, π' νὰ μὴ βασκαθῇς.

— Νά, γιὰ δέστε με καλά...

Κάνου ἔτσ' τί νὰ ἰδοῦ; Κι' οὐ ἀφαλός τ'ς ἀκόμα φαίνουνταν, οὐρὴ ἀφαλουκουμμέν'.

— Πίσου μ' σ' ἔχου διάταγε, τ'ς λιέου, μὶ κόλασες ἀπόψε στὰ καλὰ καθούμενα.

— Θὰ σᾶς ἀφήσω ὅλους τσιτσίδι, λιέει.

— Νὰ φᾷς τ' γλῶσσα σου λιέου, κι' ὄχ' θὰ μᾶς ἀφήκ'ς τσίτσιδους. Ἰγὼ κ' ἡ Περδίκω μ' νιὰ βουλὰ τοῦτα τὰ σκ'τιὰ π' φουρᾶμι μέρα νύχτα, στοὺν ὕπνου κὶ στοὺν ξύπνιου μας, μάειδι κὶ σὰν πιθάνουμι δὲ θὰν τὰ ξεκουλλᾷς ἀπανουθιό μας. Γειά σ' κι' ἀντίου

Μήτρους Κου'ρνόγαλους

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΑΠ' «ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΗΔΟΝΗΣ» 2

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ

Της κ. Μύριαμ Χάρη

Πρὸς τὸν κ. Γεράρδον ντὲ Φλισινὶ
Θωρηκτὸν «Ἄλμπατρὸς»
Ταῖτῆ

Χθὲς ἀπεχαιρέτησα γιὰ πάντα τὴν Παραδένια, Γεράρδε...

Ὁ φύλακας τοῦ πάρκου, ποῦ ἦταν γνωστός μου, παραμέρισε γιὰ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μπῶ μέσα. Χαϊδεψα μὲ φρικίασι τὸ μικρὸ καλαμένιο τραπεζάκι, ἀπάνω στὸ ὁποῖον μοῦγραψες τὸ μοναδικὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης σου.

Ἀφοῦ κύτταξα μὲ ζήλεια τὸ στεγνὸ μπουκαλάκι τῆς κοκκινης μελάνης, ποῦ ἔλαμπε σὰν ρουμπίνι τῆς Κεύλάνης, πῆγα καὶ κάθησα κάτω ἀπ' τὸ ἱερὸ δένδρο καὶ πάνω στῆς κυκλικές του ρίζες. Τὸ ἴδιο πράσινο φῶς, ποῦ ἔπεφτε τότε πάνω σου, ἔδιδε μιὰ ὥμορφη γυαλιστερὴ ἀπόχρωσι στ' ἀνοιχτόχρωμο φόρεμά μου, κάνοντάς το νὰ φαντάζῃ σὰν σιντέφι. Ἡ μέλισσες θορυβοῦσαν γύρω στ' αὐτιά μου, ἡ πεταλοῦδες δεῖχναν μὲ περηφάνεια τὰ μυθικὰ φτερά τους, κ' ἡ ὥμορφη Κιγκαλέζα, ποῦ σοῦσειχνε πέρυσι τα ὥμορφα δοντάκια της, μὲ χαιρετοῦσε μὲ τὸ γλυκὸ καὶ γοητευτικὸ βλέμμα της. Μονάχα αὐτὴ μέσα σ' ὅλα εἶχε ἀλλάξει. Τὰ γυμνά της μπράτσα τὰ στόλιζαν τώρα περισσότερα βραχιόλια καὶ ἡ χαλκόχρωμες γαμπιτσες της σκεπαζῶταν μ' ἕνα κομματι μοῦ ὕφασμα.

Μοῦπε πῶς ἀρραβωνιάστηκε, κι' ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου, σὰν ἔσκυβα νὰ τὴν φιλήσω : «Δυστυχισμένη μου μικροῦλα, καὶ οὐ θ' ἀγαπήσῃς, θὰ ὑποφέρῃς καὶ θὰ κλάψῃς! Κι' ὅμως πόσο ὥμορφώτερο θὰ ἦταν γιὰ σένα νὰ ζοῦσες εὐτυχισμένη μέσα σ' αὐτὸν τὸν παράδεισο, μὴν ἀγαπῶντας τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα τὰ λουλούδια του!»

Γεράρδε... Γεράρδε, γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις; Ξηκώθηκα καὶ περπατῶντας ἀνάμεσα στῆς γαρουφαλλιές, ποῦχανε σκορπίσῃ τὸν καρπό τους κάτω στὸ χῶμα, εἶδα μπροστά μου ἕνα δένδρο ἀνθισμένο, τόσο ὥμορφο, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ θαμπώθηκα. Ἦταν σὰν μιὰ μεγάλη τοῦφα ὅλο λουλούδια. Τὰ θυμᾶσαι αὐτὰ τὰ δενδράκια ποῦ συμβολίζουν τὴν ἀροσίωσι, καὶ ποῦ στὰ φύλλα τους γράφουν τραγούδια ἀγάπης, ἡδονῆς κι' εὐτυχίας; Κεῦ' ἑκατὸ χρόνια, μια φορὰ μονάχα ἀνθίζουνε, γιὰ νὰ ξεψυχίσουν ἀμέσως! Στὴν πρασινάδα περνοῦν καὶ τῆς χουρμαδιές ἀκόμα· εἶνε τόσο περήφανα, ποῦ φαίνονται σὰν νὰ νοιώθουν τὸ θεῖκὸ μυστήριο τῆς ἀγάπης, ποῦ σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ κρυβουν μέσα τους.

Γιὰ νὰ τὸ χορτάσω, κάθησα σ' ἕνα παγκάκι ποῦ βρισκόταν ἀντικρύ του. Ἡ μικρὴ ἀρραβωνιασμένη ἤρθε καὶ κάθησε κοντά μου, κ' ἡ δυό μας μαζύ, αὐτὴ μὲ τὰ μεγάλα κι' ἐκφραστικά της μάτια, κι' ἐγὼ μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη, θαυμάζαμε τὸ περήφανο καὶ συμβολικὸ αὐτὸ δένδρο, ποῦ ἡ κάτασπρες τοῦφες του, ἀφοῦ ἀνεβαίνανε ψηλὰ-ψηλὰ πρὸς τὸ ἄπειρο, πέρτανε ὑστερα σὰν ζαλισμένες καὶ σκορπίζονταν σ' ἑκατομμύρια κάτασπρα μικρὰ λουλουδάκια, ποῦ ἔμοιαζαν μ' ἕνα φανταστικό, θριαμβικὸ νυφικὸ μπουκέτο. Καὶ τὰ κλαδιά του, ποῦ κάποτε ἤτανε καταπράσινα, κρέμονται τώρα θλιβερὰ γύρω ἀπ' τὸ γυμνὸν κορμό του, ποῦ φῶς δώσῃ ὅλη του τὴ ζωὴ κι' ὅλον τὸ χυμό του, γιὰ νὰ λουλουδίσῃ τὸ ἀσύγκριτο αὐτὸ μπουκέτο.

Καὶ σκεπτόμουν, Γεράρδε, πῶς τοῦ μοιάζω! Ἔτσι κ' ἐγὼ μονάχα ἐσέν' ἀγάπησα σ' ὅλη μου τὴ ζωή, κι' ἂν πεθαίνω ἐξηντλημένη, πεθαίνω μόνο ἀπ' τὴν ὑπερβολική μου ἀγάπη.

Ναί! Ἀπεράσισα νὰ πεθάνω, Γεράρδε!

Θέλω νὰ φυλάξω μέσα στὴν ψυχή μου ἀμόλυντη τὴν ἀγάπη σου καὶ τὴν ἀνάμνησί σου, σὰν τῆς Κιγκαλέζαις χῆρες, ποῦ δὲν θέλουν νὰ ζήσουν μετὰ τὸ θάνατο τῶν ἀγαπημένων των. Καὶ τὸ σῶμά μου ἀκόμα, ποῦ τὸ εἶχα στολίσῃ γιὰ σένα, μοῦ φαίνεται πῶς μοιάζει μ' ἕνα βάζο ἱερό, ποῦ κανένας ἄλλος ἀπὸ σένα δὲν πρέπει νὰ τὸ βεβηλώσῃ. Ναί, κανένας ἄλλος, Γεράρδε!

Δὲν λέγω· ἂν ἤμουνα σ' ἄλλον τόπο, ἴσως θὰ μποροῦσα νὰ λάβαινα κ' ἐγὼ τὴν ἀπόφασι νὰ σὲ ξεχάσω. Ἐδῶ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὸ σκεφθῶ. Ἡ σιλουέττα σου πλαγᾶται ὁλοένα μέσα σ' ὅλο τὸ νησί, καὶ τὸ νησὶ αὐτὸ ἀνήκει στὸν ἔρωτά μας. Καὶ δὲν θέλω—καταλαβαίνεις;—δὲν θέλω σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο, ποῦ ἡ χουρμαδιὲς ἔχουν τ' ἀνάστημά σου, ἐδῶ ποῦ τὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιᾶς μοιάζουνε τὰ μεταξένια σου δάχτυλα κ' ἡ νυχτερινὲς πεταλοῦδες χαϊδεύουν ἀπαλά, ὅπως μὲ χάϊδευε ὁ ὁλόξανθό σου μουστάκι, δὲ θέλω κανένας ἄλλος νὰ πῇ πῶς μοῦ ψιθύρισε λόγια ἐρωτικά, λόγια ποῦ θὰ νόμιζα πῶς μοῦ τἄλεγες ἐσύ!

Γεράρδε! γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις, Γεράρδε; Ἴσως δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά· ἴσως καὶ νὰ μὲ ξέχασες. Στὴ Ταῖτῆ, δίχως ἄλλο, θὰ βρῆκες κι' ἄλλες γυναῖκες, ὥμορφότερες καὶ πειὸ εὔκολες στὸν ἔρωτά σου ἀπὸ μένα. Ἐγὼ ὅμως, πολυαγαπημένε μου, σ' ἀγάπησα μιὰ φορὰ γιὰ νὰ μὴ σὲ ξεχάσω ποτέ· κ' ἡ γιὰ μιὰ μονάχα μέρα ἐρωμένη σου, μὲ τὸ θάνατό της γίνεται ἡ παντοτεινὴ κι' ἀχώριστή σου γυναῖκα.

Θυμᾶσαι τὴν ἐπίσκεψί μας στὸν εἰδωλολάτρη ἱερέα τοῦ ναοῦ τοῦ Κολόμβου; Μοῦ εἶχε προφητεύσῃ πῶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ νησὶ θὰ πέθαινα καὶ πῶς ἡ ψυχή μου θὰ σκορπίζονταν κεὶ θ' ἀνέβαινε σὰν ἄρωμα ὡς τὸ φεγγάρι. Θυμᾶσαι; Γελοῦσες γιὰ τὴν ἀφέλειά μου· ἐγὼ ὅμως τἄπαιρνα στὰ σοβαρὰ καί, μολονότι σ' ἔννοιωθα σιμά μου, πόθησα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ νοσταλγικὸν αὐτὸ θάνατο.

Γιατὶ ἀνάμεσα στὸν ἔρωτα καὶ στὸ θάνατο νὰ βρίσκεται μονάχα τόσο λίγη θέσις γιὰ τὴ ζωή; Κι' ὅμως, θὰ τὸ θυμᾶσαι, ἀγαπούσα τὴ ζωή! Ἀγαποῦσα τὰ νειάτα μου, τὸν ἥλιο, τὴ θάλασσα, τὰ ὥμορφα παραμυθάκια σου, τοὺς ἐρημικοὺς διαδρόμους τοῦ καταβιοῦ, ἀκόμα καὶ τὴ βαρειὰ μυρωδιὰ τῆς λαδωμένης μηχανῆς. Περισσότερο ὅμως ἀγαποῦσα τὴ κομπίνα μου μὲ τὴν ποιητική της ἡσυχία. Ἔβλεπα ὄνειρα γλυκά, γεμάτα ἁρμονία καὶ χαρά. Καὶ τὸ πρωΐ, ὅταν ξυπνοῦσα, αἰσθανόμουν μιὰ τόσο μεγάλη εὐτυχία, ποῦ νόμιζα πῶς ἡ χαρὰ ὅλου τοῦ κόσμου ἔμπαινε μαζεμένη ἀπ' τὸ παραθυράκι τῆς καμπίνας μου. Κ' ἔλεγα μέσα μου : «Εἶνε δυνατὸ καὶ μιὰ ἁπλῆ μονάχα ζωὴ νὰ μᾶς εὐχαριστῇ!»

Τώρα ὅμως καταλαβαίνω πῶς, ἂν ἀγαποῦσα τὴ ζωὴ καὶ τὸν κόσμο, τῶκανα γιατὶ ἤλπιζα ὅτι θὰ μποροῦσες καὶ σὺ νὰ μ' ἀγαπήσῃς.

Γεράρδε, γιατὶ δὲν μοῦγραψες;

Μονάχα ὁ θάνατος τώρα μπορεῖ ν' ἀναπληρώσῃ σὲ μένα τὸν παράδεισο τῆς χαμένης ἀγάπης σου!

Προτιμῶ ὅμως ἀπὸ κάθε ἄλλον θάνατο, τὸν θάνατο τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἴσως θὰ μὲ πᾶνε κεῖ πάνω στὸ βουνὸ καὶ θὰ μὲ θάψουν ἀνάμεσα στὰ κυπαρίσσια του. Μιὰ πλάκα κ' ἕνας σταυρὸς μ' ἕνα ὄνομα θὰ δείχνουν τὸν τάφο μου. Μὴν πᾶς ἐκεῖ ἀπάνω, Γεράρδε! Μὴ γονατίσῃς στὸ ματωμένο χῶμα! Μὴν κλάψῃς πάνω στὴ κρύα πέτρα! Τὸ μνῆμα θἆναι ἄδειο, ἐγὼ δὲν θἆμαι ἐκεῖ μέσα! Πέθανα, μὰ πέθανα γιὰ νὰ ξαναζήσω σκορπισμένη σ' ὅλο τὸ νησί.

Μὴ νομίσῃς πῶς εἶμαι λυπημένη! Εἶμαι γεμάτη χαρά, πολυαγαπημένε μου! Θ' ἀνθήσω καὶ θὰ μοσχοβολήσω σὰν τὰ λουλούδια καὶ θὰ μὲ νανουρίζουν τὰ τραγούδια τῶν καλαμιῶν κάτω ἀπ' τὸ χιμαιρικὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ! Ἀνυπόμονη ἡ ψυχή μου θ' ἀνατριχιάζῃ μαζὺ μὲ τῆς χουρμαδιές· λυπημένη θὰ κλάψῃ στὴν ἔρημη καὶ ξωτικιὰ ἐκείνη μοναξιά· χαρούμενη θὰ μεθύσῃ σὰν τῆς νυχτερίδες ἀπ' τὸ χυμὸ τῶν χουρμαδιῶν. Θ' ἀνατριχιάζῃ πάνω στὴν παχειὰ πρασινάδα, θὰ καθρεφτίζεται μέσα στὰ κρουσταλλένια νερά, ἐκεῖ ποῦ περπάταγες θὰ κοντοστέκεται, κ' αἰχμάλωτη θ' ἀναστενάζῃ μέσα στὸ μικρὸ ῥόδινο κοχύλι σου.

Κι' ὅταν μὲ τὸ καλό, ὦ ἄφθαστε βασιλῆ τῆς θάλασσας, ὦ ἀγαπημένε κι' ἄπιστε ἐρωμένε μου, ξαναγυρίσῃς στὸν Κολόμπο, ἐγώ, ἡ μοσχομυρισμένη Κεϋλάνη κ' ἡ μαγεμμένη μου ψυχή, θὰ σὲ ξαναπάρουν καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά τους.

Σ' ἀφήνω γιὰ πάντα, Γεράρδε,

Ἐλένη

Μεταφρ. ***Περικλῆς Λεκίδης***
ἀνθυπολοχαγὸς

Giuseppe Liparini

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Ἄντρας ποθῶ νὰ γινόμουν, μιὰ μέρα τὸ χρόνο, μιὰ — Μοῦ κάνεις τὴ χάρη. Ἀφροδίτη ; [μέρα.
Σίδερα νἄχω τὰ μέλη ποῦ τόσο ἁπαλὰ μοῦ λυγοῦνε· σγουρὴ καὶ κομμένη τὴν κόμη.
Χνοῦδι ξανθὸ ν' ἁπλωθῇ στὰ μετάξιναμάγουλα πάνω καὶ νεῦρ' ἀθλητὴ στὰ βραχιόνια.
Πῶς τὴς γυναῖκες ἐγὼ καὶ τὰ νάζια τους θἄρριχνα ποιός κάλλιο θὰ μπόρειε ἀπὸ μέ ; [κάτου,
Μεταφρ. Ν. Ποριώτης

Ὁ Μαρσὲλ Πρεβῶ, τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ ὁποίου «ἡ Ἐξομολόγησις ἑνὸς Ἐφαστοῦ» θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύῃ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς της φύλλου ἡ «Σφαῖρα», εἶνε ὁ μόνος συγγραφεὺς ποῦ ἠγνόησε βαθειὰ τὴν γυναῖκα. Αἱ ἀναγνώστριαι τῆς «Σφαίρας» θὰ εὕρουν ὅλην τὴν ψυχὴν των μέσα εἰς τὸ ρωμάντσο αὐτό.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΛΑΣΜΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ἰούλιος Τυπάλδος

Ἐσὺ ποῦ πρώτη ἐπρόβαλες σὰν ὄνειρο μπροστά μου κι' ἄναψες πάθη ἀκοίμητα στὴν ἄδολη καρδιά μου, ἀ! ποῦσαι, πές μου, ἀγάπη μου, ποῦσαι γλυκειά μου
τὴν γῆν ἔχεις πατρίδα [ἐλπίδα ;
ἢ τἆστρα τ' οὐρανοῦ ;

Ἐσὺ ζητῶ στὸ χάραμμα, σὰν γλυκοφέγγει ἡ ἡμέρα,
εἰς τὸν ἀρρὸ τῆς θαλασσας, στὸν ἠσυχον αἰθέρα·
ἐσὺ στὴν ἀνθοσπόλιστη τοῦ κάμπου πρασινάδα,
στὴν μυστικὴν ἀχνάδα
τοῦ ἔρμου φεγγαριοῦ.

Ἀγάπη μου, σπλαχνίσου με καὶ πρόβαλε μπροστάμου
καὶ κόσμο καὶ παράδεισο νὰ βρῶ στὴν ἀγκαλιά σου
νάναι γιὰ μᾶς ἡ μέρης μας, δική μας ἡ χαρά μας,
τὰ δάκρυά μας δικά μας
δυὸ στήθια μιὰ καρδιά.

Κι' ὅταν ψηλάθε ἡ ὕστερη αὐγὴ γιὰ μὲ προβάλῃ,
νὰ μὲ πλακώσῃ ὁλάνατος στὴ σπλαχνικήσου ἀγκάλη·
τὰ μάτια μου ὀψωτάς σε νὰ μείνουνε σβυσμένα,
κ' ἡ πλάση δὴ για μένα
θἆναι ἐνωμένη ἐκεῖ.

Ἐσὺ τὸ ἔρμο μνῆμα μου μὲ ῥόδα θὰ στολίσῃς
κι' αὐγὴ καὶ βράδυ θἄρχεσαι δάκρυα σ' αὐτὸν χύσῃς·
καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο μου σὰν αὔρα δροσισμένη,
νύχτα βαθειὰ θὰ βγαίνῃ
μιὰ μελῳδία κρυφή.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΜΗΝΥΜΑ

Στὴν ποταμιὰν ἀπόψε ἡ λάμες χάθηκαν,
νεράϊδες στὰ νερά της δὲ λουστῆκαν,
ξωθιὲς καὶ καλομάνες δὲν ξεφάντωσαν
κι' οὔτε σειρῆνες στὸ χορὸ πιαστῆκαν.

Σὲ κοιμητῆρι γέρνει ἡ φύση ἀλάκερη
καὶ μόνο δῶ κι' ἐκεῖ ἡ λαλιὰ τοῦ γκιώνη
στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας γύρω ἀπλώνεται,
σὰ μήνυμα κάποιας ζωῆς ποῦ λυώνει.

Ἀθήνα 1919. ***Μανώλης Καρελλᾶς***

Η ΑΓΑΠΗ

Θὰ σᾶς πῶ ἕνα παραμῦθι—ἕνα ὥμορφο παραμῦθι—σὰν ὄνειρο. Θὰ σᾶς πῶ μιὰ μικρὴ ἱστορία—τρυφερὴ ἱστορία—σὰν ποίημα. Θὰ σᾶς μιλήσω ἀνάμεσα σὲ μιὰ ὑπόκρουση Μένδελσων γιὰ τὴν ἀγάπη—γιὰ μιὰ ντελικάτη ἀγάπη—ποῦ σὰν ἄρωμα ξεψυχάει γύρω στὰ μαλλιά σας.

Θὰ σᾶς μιλήσω λόγια πρωτάκουστα, λόγια δροσερά, κι' ὅμως λόγια φλογισμένα. Θὰ σᾶς μιλήσω λόγια ποῦ λούστηκαν στὴν γλύκα τῆς ἀγάπης—στὸ κόκκινο χρασὶ τῆς ἀγάπης—ποῦ θἄρθουν, σὰν τόνος, γύρω στὴν ὕπαρξί σας... Θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν Ἀγάπη.

Εἶνε τόσο τρυφερὸ αὐτὸ τὸ παραμῦθι ποῦ θὰ σᾶς πῶ,.. μιὰ λουρίδα φεγγαριοῦ, σὰν χνοῦδι κρὲμ βελούδου, ἀνάμεσα σὲ σκοτεινὰ σύννεφα, ξαπλώνει στὴ σκοτεινὴ ζωὴ γαλατένιο φῶς χαρᾶς, σὰν ἀνούρισμα ὄνειρου ἀπάνω στὸ προσκέφαλο τῆς ἀνοιξης.

Χτὲς ἀκόμα ἕνα σκοτεινὸ μεγάλο σύννεφο—σὰν δυὸ πελώριες φτεροῦγες πουλιοῦ—σκέποζε τὸν οὐρανὸ στὸ βάθος τοῦ βουνοῦ ψηλά. Πελώριο ἤταν, σὰν πλάσμα ὑπέργειο, γεμᾶτο θλῖψι, μελαγχολία, βάρος. Πίσω ἀπ' αὐτὸ—στὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ αὐτοῦ, ἕνα κατάλευκο φῶς σκόρπιζε τὴν γαλατένια δόξα του, μαργαριταρένια λάμψι θαμπή...

Ἄπλωνε τὴ γοητεία του καὶ πίκραινε τὸν οὐρανὸ μὲ γλύκα. Ἄπλωνε τὴ θωπεία του ἀπαλή, σὰν χάδι ὥμορφο χεριοῦ ἀπάνω στὸ πέταλο γαρδένιας, σὰν τρεμουλιαστὸς ἀχὸς φιλήματος ἀπάνω σὲ κοραλλένια χείλια. Ἔτσι ἤταν τὸ φεγγάρι χτές. Κ' ἡ ἀγάπη τὸ ἴδιο.

Μέσα στὴν ψυχή του τὴν παρθενικὴ γεννήθηκε κάποιος σεισμὸς μιὰ μέρα. Σεισμὸς ποῦ δὲν ταράζει, δὲν τινάζει λάβες καὶ φωτιές, μὰ ἀναστατώνει πειὸ βαθειά. Μέσα στὰ σταχτογάλανα μάτια ποῦ ἀντίκρυσε, μίλησε μεγαλόστομα, μὰ χωρὶς φθόγγους, ἡ Εἰμαρμένη.

Ἡ καρδιά του ἔμοιαζε μὲ τὸ παρθένο δάσος ποῦ ἄξαφνα μιὰ φωνὴ θροΐζει παράξενα τὰ φύλλα, τρομάζει τὶς ρεμματιές του, τὰ κλωριά, τῆς ρίζες μ' ὑπόκωφο πόθο, φρικιάζει τὸ χυμὸ καὶ χάνεται, σβύνεται μ' ἕνα τρεμουλιαστὸ παλμό, σὲ κύματα...

Ἄλκης Φλογέρας

Κλεάνδειος μοῦσα

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΜΑΣ

[Εἴμεθα εὐτυχεῖς, διότι ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. Κλεάνθης κατεπείσθη περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς παρατηρήσεώς μας ὅτι δύναται μέν, ὁμιλῶν, νὰ προφερῃ τὸ σίγμα ὡς θῆτα, συνεπείᾳ τῆς ἐλλείψεως τοῦ πλείστου τῶν ὀδόντων του, δὲν ὑπάρχει ὅμως κανεὶς λόγος καὶ νὰ γράφῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἐφόσον ἡ πέντα εὐπειθῶς ὑπακούει εἰς πάσας τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ ἀλφαβήτου. Κατόπιν τούτου ὁ κ. Κλεάνθης ἀπεφάσισε νὰ μὴ κακομεταχειρίζεται πλέον τὸ δυστυχὲς σίγμα, ἀλλὰ νὰ τὸ γράφῃ κανονικά, τοῦ θ' ὅπερ ἦτο ἀπαραίτητον πρὸς διευκολυνσιν τῶν καλαμπουρίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἀναγκάζεται ἐνίοτε νὰ προσφεύγῃ, λόγῳ τῆς ἐποχῆς].

Μέτρα πολλὰ ἡ Κυβέρνησις
λαμβάνει μετὰ βίας
κατὰ τῆς ἀκριβῆς ζωῆς
καὶ τῆς αἰσχροκερδείας,
μὰ μέσα στὸ θαλάσσωμα
αὐτὸ τὸ τρομερὸ
ὅλα τὰ μέτρα μοιάζουνε
μὲ τρύπες στὸ νερό.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ νεροῦ
ὁ λόγος ἠθέλε πάλι,
θυμήθηκα τῆς δυστυχοῦς
Δεξαμενῆς τὸ χάλι,
ποῦ κόριζα τὴν ἔπισσε
ἀπ' τὰ πολλὰ νερά,
ποῦ ὁ κύριος Πάτσης ἔφερε
ἀπ' τὸν Κοκκινιρᾶ.

Γι' αὐτὸ δέ, καθὼς ἔμαθα
ἐκ πηγῆς ἀξιοπίστου,
κοκκίνησε ὁ Κοκκινιρᾶς
ἐκ τῆς πολλῆς ντροπῆς του,
κ' οἱ γαλατάδες σκέπτονται,
ἔνεκα ἡ λειψυδρία,
νὰ εἰδοποιήσουν τὸ κοινὸν
πῶς κάνουν ἀπεργία.

Τὸ ἐνοικιοστάσιον
νέας μεταρρυθμίσεις
ὑπέστη καὶ στὰ ἐνοίκια
θὰ γίνουν πάλι αὐξήσεις·
οἱ ἰδιοκτῆται τρίβουνε
τὰ χέρια ἀπ' τὴ χαρά τους
κ' οἱ ἐνοικιασταὶ τραβοῦν
τὰ μαλλοκέφαλά τους.

Κι' εἴδανε τὰ μάτια μας κι' ἄλλα περισσότερα
κ' εἴπαμε τὰ ἐνοίκια ἂς μὴ πᾶν ψηλότερα.

Ὁ Κλεάνθης

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΓΝΕ

(Στὴν μητέρα του)

«Σ' ὥρα τρελλὴ σ' ἀφῆκα μιὰν ἡμέρα. Στὴν ἄκρη θέλησα νὰ πάω τοῦ κόσμου, νὰ ἰδῶ μὴν εὕρω τὴν ἀγάπη, σφιχτὰ στὰ στήθια μου νὰ σφίξω. Σ' ὅλους τοὺς δρόμους μέσα ζήτησα τὴν ἀγάπη· σὲ κάθε θύρα ἅπλωσα τὸ χέρι κ' ἐλεημοσύνη ζήτησα ἀγάπης. Μὰ ὅλοι τοὺς, γελῶντας, τὸ κρῦο μῖσος μοῦδωκαν. Καὶ πίσω ἀπ' τὴν ἀγάπη πάντα τρέχοντας, πάντα ἀπὸ τὴν ἀγάπη πίσω, δὲν βρίσκω τὴν ἀγάπη πουθενά. Ἐγύρισα στὸ σπίτι ἀρρωσιός, πονεμένος. Κ' ἐβγῆκες τότε, πρόστρεξες! "Ἀχ! καὶ τὰ μάτια σου πλημμύριζαν. — Νά τηνε ἡ γλυκειά, ἡ πολυζήτητη».

(Στὴν ἐξαδέλφη του)

«Τόσο ὡραία καὶ τόσο ἀγνὴ ποῦ εἶσαι, χαριτωμένο μου κορίτσι, ὅλη, ὅλη μου τὴ ζωὴ σὲ σένα νὰ χαρίσω θέλω. "Ηουχα λάμπουν τὰ γλυκὰ ματάκια σου, σὰν τὸ ἀπαλὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Τὰ ρόδινα τὰ μάγουλά σου ὁλόγυρά σου ρόδινες χύνουν ἀναλαμπές. Ἀπὸ τὸ στοματάκι σου, ὦ! νὰ ξεφύγουν τὰ μαργαριτάρια. Μὰ τὸ ὥμορφώτερό σου τὸ στολίδι τὸ κρύβεις μέσα στὴν καρδιά! Ἀγάπη ἄγια μπῆκε στὴν καρδιά μου, ὅταν σὲ πρωταντίκρυσα, γλυκειά μου κορασίδα!»

Μεταφρ. Δ. Κακλαμάνου

ΓΑΜΟΙ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ συμπαθοῦς νέου κ. Ἰωάννου Σπ. Σταθοπούλου, μετὰ τῆς εὐ ἠγμένης Δος Παγώνας Χρ. Δελήγιαννη. Παρανυμφος παρέστη ὁ φίλτατος κ. Παναγ. Εὐστ. Νικολόπουλος. Τοῖς νεογάμοις εὔχομαι βίον μακρὸν καὶ ἀνθόσπαρτον. Ν. Συγ...

Γράμματα ἀπ' τὸ Παρίσι

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣΕΡΩΣ

Παρίσι, Ἰούλιος 19

Αἱ περίοδοι τῶν πολέμων ὑπῆρξαν πάντοτε μεγάλαι περίοδοι ἔρωτος. Οἱ ἄνδρες βιάζονται περισσότερον νὰ χαροῦν μιὰ πρόσκαιρη Ἀγάπη καὶ ἡ γυναῖκες γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅτι ὁ κόσμος θὰ φανῇ λιγώτερο αὐστηρὸς σ' αὐτές, ἂν «δοῦοῦν» μὲ ἀσωτεία στοὺς ἥρωας, στοὺς πολεμιστάς. Ὁ Στάνταλ ἔγραψε μὲ πολλὴν ἐπιείκειαν γιὰ τῆς ὡραῖες Μιλανέζες, ἡ ὁποῖες τὸν καιρὸ τοῦ Ναπολέοντος ὑπεδέχθησαν ὡς τρυφεροὺς ἐλευθερωτὰς τοὺς Γάλλους κατακτητάς. Οἱ πουαλὺ καὶ οἱ σύμμαχοι στρατιῶται βρῆκαν τὴν ἴδιαν εὐγενικὴν ὑποδοχὴ ἀπὸ τῆς Παρισιὲς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ τώρα, μετὰ τὴν εἰρήνη, ὁ ἔρως θὰ ξαναπάρῃ σιγὰ-σιγὰ τὴν πρώτη του μορφὴ ἢ ἔχει λάβῃ πιὰ ὁριστικῶς νέαν κατεύθυνσιν; Ἰδοὺ ἕνα δύσκολο πρόβλημα.

Ἐκεῖνο ποῦ βλέπει κανεὶς ἐδῶ εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκες τοῦ ἡμικόσμου ἐξακολουθοῦν νὰ πλημμυροῦν ἀφθόνως τὰ τροττοὐὰρ καὶ ὅτι ἡ ζήτησις δὲν εἶνε ὀλιγωτέρα τῆς προσφορᾶς, ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι πολλὲς ἀπὸ τὴς τροττὲζ αὐτὲς—ἑλληνιστὶ παξιμαδοκλέφτρες—μολονότι ἄσχημες καὶ χωρὶς καμμιὰ ἐξωτερικὴ χάρι, συνεχίζουν καὶ ἐπικερδῶς μάλιστα τὸ ἐμπόριον τοῦ ἀξιοθρηνήτου σώματός των.

***

Οἱ πρῶτοι Ἀμερικανοὶ ποῦ ἀπεβιβάσθησαν στὴ Γαλλία, ἦταν ἀναθρεμμένοι μὲ τὰ θρησκευτικὰ διδάγματα : οἱ ἱεροκήρυκες καὶ οἱ καθηγητοὶ τοὺς εἶχαν διδάξει ἠθικὴ καὶ τοὺς εἶχαν ὑποδείξῃ ὅλους τοὺς κινδύνους ποῦ μποροῦσαν νὰ διατρέξουν στὴν νέαν αὐτὴν Βαβυλῶνα ποῦ λέγεται Παρίσι. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιφυλακτικότης των δὲν ἄνθεξε στὸν πειρασμό. Ὑπεχώρησαν σιγὰ-σιγά, φοβούμενοι νὰ ἐπιστρέψουν στῆς πατρίδες των, χωρὶς νὰ ἔχουν δοκιμάσῃ κατὰ βάθος ὅλας τὰς ἡδονάς. Ἡ «πουλάδες μας» ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τοὺς «ἀνοίξουν τὰ μάτια», ψιθυρίζοντάς τους στ' αὐτὶ τῆς λίγες Ἀγγλικὲς λέξεις, ποῦ κατώρθωσαν νὰ μάθουν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἡ Γαλλικὴ ἔπαυσε πλέον νὰ εἶνε ἡ παγκόσμιος γλῶσσα τοῦ Ἔρωτος καὶ οἱ Γιάγκηδες καὶ οἱ Ἐγγλέζοι, γυρίζοντες στῆς πατρίδες τους, θὰ φέρουν στῆς γυναῖκες τους καὶ στῆς φιλενάδες τους αἰσθήματα, ἡδονές, ἐρωτικὰ λόγια ὅλως διόλου νέα, ποῦ μιὰ καὶ τὰ δοκίμασαν αὐτοί, θὰ ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὰ δοκιμάσουν κ' ἐκεῖνες!

Μερικὰ «φιλόξενα» σπήτια εἰς τὰς πόλεις τῶν ἀποβάσεων ἔλαβαν μίαν ἐπίσημον ἐγκύκλιον κατ' αἴτησιν κάποιας συμμάχου κυβερνήσεως. Ἡ ἐγκύκλιος ὑπεδείκνυεν εἰς τὰς οἰκοτρόφους τῶν σπητιῶν αὐτῶν νὰ εἶνε συγκαταβατικές, ὄχι ὅμως πάρα πολὺ ὑποχοεωτικές. Δηλαδὴ νὰ εἶνε πρόθυμες στοὺς ξένους ἐπισκέπτας, χωρὶς ὅμως νὰ προσφέρωνται νὰ τοὺς μυήσουν εἰς ἐρωτικὸς ἀσκήσεις, ποῦ ἐκεῖνοι δὲν ἤξευραν, καθὼ ἀποκλειστικῶς Γαλλικάς. Ἔτσι ὀὐὰ ἤταν κανεὶς σίγουρος πῶς οἱ ξένοι γυρίζοντας στὰ σπήτια τους δὲν θὰ ἐμπαζαν σ' αὐτὰ παράξενες συνήθειες.

Ἀπεδείχθη ὅμως ὅτι μὲ ἐγκυκλίους δὲν γίνεται τίποτε!

***

Ἡ τρομακτικὴ περίοδος ποῦ περάσαμε εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι θὰ μεταβάλῃ μερικὰ γαλλικὰ ἔθιμα ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Πολλοὶ ποῦ ζητοῦσαν μόνον καὶ μόνον τὴν ἡδονήν, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρωνται γιὰ τὸ αἴσθημα, δοκίμασαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀδειῶν των τὴν ἀνάγκην νὰ γευθοῦν καὶ κάποιαν τρυφερότητα. Ἡ ἡδονή, ἡ βραχεῖα καὶ δίχως ψέμμα ἡδονή, δὲν τοὺς ἱκανοποιοῦσε. Ἐκεῖνο ποῦ πρὸ παντὸς ἐπιθυμοῦσαν, ἦτο νὰ ξεμυαλισθοῦν, νὰ χαϊδευθοῦν, νὰ λάβουν τὴν ἐντύπωσιν π

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(29) ΛΕΑΝΔΡΟΣ (29)

— Ὄχι, ἀφοῦ τὸ ξεύρετε, μολονότι ἐγὼ οὐδέποτε ἐσκέφθηκα νὰ σᾶς κάμω λόγον, γιὰ νὰ μὴ σᾶς λυπήσω.

— Εὐχαριστῶ.

— Ὡς τόσο θ' ἀπεδεικνύετο ὅτι δὲν μὲ ξεύρετε κατὰ βάθος καθόλου, ἢ μᾶλλον ὅτι θὰ εἴχατε τὴν χειροτέραν ἰδέα γιὰ μένα, ἂν ὑποπτευόσαστε ὅτι ἔδωσα καὶ τὴν παραμικρὰν πίστιν σ' ὅ,τι μοῦ ἔλεγε γιὰ σᾶς.

— Ξεύρω νὰ ἐκτιμῶ καὶ νὰ σέβωμαι τὸν χαρακτῆρα ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποίους συνδέομαι, ὥστε νὰ μὴν ἦταν δυνατὸν νὰ τὸ ὑποπτευθῶ. Ἂν εἶχα τέτοιαν ὑπόνοιαν, δὲν θὰ μ' ἐβλέπατε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐδῶ, δὲν θὰ μ' ἐβλέπατε ἴσως ποτέ.

— Ἤλθε ἡ σειρά μου νὰ σᾶς εὐχαριστήσω... μὲ ἀνακουφίζει αὐτὴ ἡ ἐμπιστοσύνη σας σὲ μένα.

— Θὰ ἐλυποῦμην, ἂν αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω, τὸ παίρνετε ὡς ἁπλὸ κομπλιμέντο. Πιστεύω ἀκραδάντως ὅτι δὲν τῆς ἐδώσατε καμμιὰ πίστι, ὅτι αἱ συκοφαντίαι της δὲν εἶχαν γιὰ σᾶς κανένα ἄμεσον ἀποτέλεσμα, κατὰ τὸν ἴδιον ὅμως τρόπον πιστεύω ὅτι εἶχαν καὶ ἔχουν κάποιο ἔμμεσον...

— Ἀποτέλεσμα; Κύριε Λέανδρε, μὴν τὸ λέτε.... μὲ κάνετε νὰ ὑποφέρω.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε ὑπεύθυνος γιὰ ὅ,τι δὲν γίνεται ἐν συνειδήσει σας. Τὸ ἔμμεσον αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῶν συκοφαντιῶν σεῖς δὲν τὸ ξεύρετε, δὲν τὸ καταλαβαινετε, ἐγὼ ὅμως τὸ βλέπω καὶ θὰ σᾶς κάμω νὰ τὸ ἰδῆτε κι' σεῖς.

Ἡ Τηνέλλα ἔκαμε μίαν κίνησιν ἀνυπομονησίας καὶ ὁ Λέανδρος ἀργὰ-ἀργά, μ' ἕνα βαθὺν τόνον εἰς τὴν φωνήν του καὶ μὲ τὴν συναίσθησιν τῆς σοβαρότητος τῆς στιγμῆς διότι ἀντελαμβάνετο ὅτι τὰ λόγια του ἐπιόκειτο νὰ κόψουν τὰς ὡραιοχρώμους ἑνὸς ἔρωτος, μόλις γεννηθέντος, πτέρυγας -ἐξηκολούθησε:

— Δὲν πιστεύω, δεσποινίς, νὰ ἐλησμονήσατε τί ἐλέγαμε τὴν πρώτη φορὰ ποῦ ξανασυναντηθήκαμε, ἔπειτα ἀπὸ τόσων χρόνων χωρισμό. Εἴμαστε εἰς τὸ μπαλκόνι πρὸς τὸν κῆπο καὶ σᾶς ἐξήγησα, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς ἐρωτήσεώς σας, γιατὶ δὲν θὰ ἦτο πολὺ εὔκολον νὰ μείνουμε καλοὶ φίλοι, ὅπως ἔστω εἴμεθα μικρὰ παιδιά. Θυμᾶστε;

— Μοῦ ἐζητήσατε ἐλλικρίνειαν, καὶ πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι τὰ λόγια σας ἐκεῖνα δὲν ἔκλυσαν ἀπὸ τότε νὰ μὲ βασανίζουν.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι σᾶς ἐστενοχώρησαν... σᾶς ἐλύπησαν. Καὶ ἂν ἀπὸ τότε εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ σᾶς στενοχωροῦν, τώρα εἶνε φυσικὸν νὰ σᾶς λυποῦν περισσότερον.

— Ὁμολογῶ ναί.

— Ὁμολογεῖτε, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐξηγεῖτε. Καὶ ἂν προσπαθούσατε, δὲν θὰ τὸ κατορθώνατε. Νὰ μοῦ ἐπιτρεψετε νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγησιν. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λέγονται συνήθως μεταξὺ μιᾶς νέας καὶ ἑνὸς νέου. Συνήθως αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ παραλείπονται, ἀρχίζει μόνον μία βαθμιαία ἀπομάκρυνσις, ἐπακολουθεῖ ἡ ψυχρότης, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἐν τέλει ἡ πλήρης διακοπὴ τῶν σχέσεων. Θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὸ κάμω καὶ ἐγὼ αὐτό. Ν' ἀφαιώσω τὰς ἐπισκέψεις μου εἰς τὸ σπῆτι σας ὑπὸ διαφόρους εὐκόλους προφάσεις καὶ κατόπιν νὰ τὰς διακόψω ἐντελῶς, ἔτσι ἁπλῶς, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι συνέβη τίποτε τὸ σπουδαῖον. Συναισθάνομαι ὅμως τὰς ἀπέναντι τῆς παλαιᾶς οἰκογενειακῆς μας γνωριμίας ὑποχρεώσεις καὶ γι' αὐτὸ ἤλθα νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις. Θὰ ἔφευγα πολὺ ἀνακουφισμένος ἀπὸ ἕνα βάρος ποῦ μὲ καταπιέζει, ἂν ἔβλεπα ὅτι τὰ λόγια μου δὲν ὐὰ σᾶς λυποῦσαν ὑπερβολικά, ὅτι θὰ τὰ παίρνατε ὑπὸ τὴν πραγματικὴν ἀγνήν των σημασίαν, διὰ ν' ἀπαλλαγῆτε πρῶτον ἀπὸ ἕνα δυσὸ σας ἐσωτερικὸν μαρτύριον καὶ δεύτερον ἀπὸ τὰ νύχια τῆς μαινάδος αὐτῆς, ποῦ λέγεται Λένα...

— Ὦ, αὐτή... ἔκαμεν ἡ Τηνέλλα, ποῦ ἀπὸ ὅσα τῆς εἶχεν εἰπῇ ἕως τώρα ὁ Λέανδρος, εἶχεν ἀρχίσῃ ἤδη νὰ μισῇ τὴν μέχρι τοῦδε ἐμπιστον φίλην της.

— Καὶ λοιπόν: Φίλοι δὲν μποροῦσαι νὰ μείνουμε... οὔτε ἐπίσης νὰ διατηρήσουμε μίαν τυπικήν, ψυχρὰν καὶ ἐξ ἀποστάσεως γνωριμίαν, ἐφ' ὅσον προϋπῆρχεν ἤδη ἕνα αἴσθημα ἰσχυρᾶς οἰκειότητος καὶ ἐγκαρδιότητος, ποῦ μᾶς συνέδεε κατὰ συνέπειαν, ἂν δὲν διεκόπταμεν ἐντελῶς τὰς σχέσεις, ἔπρεπεν ἀπαραιτήτως νὰ γίνωμεν ἐρωμένοι. Ἀκοῦτε; Ἐ-ρω-μέ-νοι. Ἀπὸ μύρους σας ἔχει ἀρχίσει ἤδη νὰ γίνεται αὐτό. Ἂν σεῖς δὲν τὸ ἐννοήσατε ἀκόμη, πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν πιστεύω, σᾶς βεβαιῶ ἐγὼ ὅτι τὸ σημερινὸν αἴσθημά σας γιὰ μένα δὲν εἶνε οἰκειότης, δὲν εἶνε φιλία... εἶνε ἔρως...

Ἡ Τηνέλλα δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ, ἠσθάνθη μόνον τὴν ἀνάγκην νὰ ρίψῃ πρὸς τὰ κάτω τὰ βλέμματά της καὶ αὐτὸ ἦτο ἡ καλλιτέρα ὁμολογία.

— Εἶνε ἔρως. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν αὐτοῦ ἐπλάσατε διάφορα ὄνειρα καὶ ἀπεβλέψατε εἰς ἕνα μέλλον σύμφωνον πρὸς τὰ ὄνειρα αὐτά. Εἴχατε ἀπὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμετε, διότι ἐκρίνατε καὶ ἐμένα μὲ τὸ κοινὸν μέτρον τοῦ νέου τῶν καιρῶν μας, διότι κάθε νέος σήμερον ἀν δὲν διστάζῃ νὰ ἐκδηλώσῃ ἔρωτα πρὸς κάθε νέαν, ποῦ γνωρίζει, ἐφ' ὅσον τοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἐκδήλωσις αὐτή, πολὺ περισσότερον δὲν διστάζει ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἔρωτος μιᾶς νέας, μὲ τὴν ἐνδιάθετον σκέψιν, κατὰ τὸ πλεῖστον, νὰ παίξῃ ἁπλῶς μὲ αὐτὴν καί, ὅταν τοῦ καπνίσῃ, νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ἀτυχῶς ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ συγκαταλεχθῶ μεταξὺ τῶν νέων τῆς ἐποχῆς. Συναισθάνομαι ὅτι ἀνήκω εἰς μίαν ἄλλην ἐποχήν, πολὺ περασμένην, καὶ πολὺ ἠθικωτέραν τῆς σημερινῆς. Εἶμαι πολὺ καθυστερημένος. Δὲν μπορῶ νὰ τῶ ὑμέματα, νὰ προσποιηθῶ. Ὅ,τι πῶ πρέπει νὰ τὸ πιστεύω καὶ πρέπει νὰ τὸ κάμω. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ, ἢ μᾶλλον ἐν συνεπείᾳ αὐτοῦ, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ πῶ ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος, ὅτι αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου νὰ σκιρτῇ ἀπὸ τὸ αἴσθημα αὐτὸ ποῦ λέγεται ἔρως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἀποδίδω μεγάλην καὶ ἱερὰν σημασίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ

(29) ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (29)

Πρὸς τὴν ζωὴν καὶ πρὸς τὸν ἔρωτα

Πόσον θὰ ἤθελε τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο νὰ ἦτο ὀλιγώτερον παρθενικόν... περισσότερον προκλητικόν...

Ἔτσι ἡ Μαρία τοῦ ἐφαίνετο σὰν μία ὑπερτελεία πλαγγών, τὰ χείλη τῆς ὁποίας δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ ἄλλο μειδίαμα, τὸ σῶμα τῆς ὁποίας δὲν ἠσθάνθη ποτὲ καμμιαν φρικίασιν. Πλαγγών, ἡ ὁποία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διεγείρῃ κανένα πόθον. Καὶ ὅμως ποῖοι πόθοι τὸν κατέτρωγαν διὰ τὴν ζωντανὴν ἐκείνην πλαγγόνα, ποῦ ὠνομάζετο Κόρη τῶν Κυμάτων!...

— Πῶς πέρασες, Μαρία;

— Ὡραῖα... Οἱ θερισταὶ τραγούδησαν πολὺ ὡραῖα....

— Τοὺς ἄκουσες;

— Ναί .. καὶ τί χαρούμενοι ποῦ εἶνε! εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι!

— Ἔτσι εἶνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποῦ ὀὲν τοὺς βασανίζουν μυστικὲς σκέψεις... ποῦ λένε ὅ,τι σκέπτονται καὶ κάνοιν ὅ,τι τοὺς ἀρέσει... Νὰ μποροῦσαν ὅλοι νἄνε σὰν αὐτούς... ἐπεῖπεν ὁ ζωγράφος, κινῶν μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι.

— Τώρα ποῦ δὲν εἶμαι πιὰ σὰν αὐτούς, τοὺς ζηλεύω κ' ἐγώ, εἶπεν ἡ Μαρία.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ζωγράφος.

Καὶ γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴν Μαρία σ' αὐτὲς τὴς θλιβερὲς σκέψεις, ρώτησε:

— Καὶ ποῦ πῆγαν τώρα; ἔφυγαν;

— Ὄχι, σκορπίστηκαν δυὸ—δυὸ σ' ὅλο τὸ πάρκο μὲ γέλοια καὶ ξεφωνητὰ χαρούμενα.

Τί ἐντύπωσιν ἔκαμε στὸ ζωγράφο ἐκεῖνο τὸ δυὸ—δυό, ποῦ μὲ τόσην ἀθωότητα ἄφησεν ἡ Μαρία νὰ τῆς διαφύγῃ!...

***

— Δὲν ξεύρετε πόσην χαρὰν μοῦ κάνει ἡ ἐπίσκεψίς σας...

Ἡ πριγκήπισσα Λίγκορ ὑπεδέχετο μὲ μειδίαμα εἰλικρινοῦς χαρᾶς καὶ φιλοφροσύνης εἰς τὴν σκόλαν τοῦ καλλιτεχνικοῦ μεγάρου της τὸν Μαροὲλ καὶ τὴν Μαρίαν, ποῦ μετέβαινον νὰ τῆς ἀποδώσουν τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν. Ὁ Μαροὲλ ὑπεκλίθη καὶ ἐφίλησεν ἄβρῶς τὴν χεῖρα τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης, λέγων:

— Σᾶς παραλαῶ νὰ βεβαιωθῆτε, ὅτι ἡ χαρά μου δὲν εἶνε ὀλιγωτέρα.

Ὑπεκλίθη καὶ πάλιν εὐγενῶς, καὶ ἡ ὑπόκλισίς του ἦτο ὑπόκλισις ἀληθινοῦ ἱππότου, διότι ὁ Μαροὲλ ἦτο ἀληθὴς εὐπατρίδης εἰς τὰς κοσμικὰς ἐμφανίσεις του, ὅπως ἦτο εὐπατρίδης καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὰ αἰσθήματα.

Ἡ πριγκήπισσα τείνουσα καὶ τὰ δυὸ χέρια πρὸς τὴν Μαρίαν, εἶπε γελῶσα:

— Νὰ μὴ σᾶς κακοφανῇ ὅμως, κύριε Ὅρια, ποῦ πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ χαρά μου δὲν εἶνε μικροτέρα ποῦ βλέπω τὴν δεσποινίδα... Εἶνε ἕνα χαριτωμένο πλᾶσμα.

Ἐνηγκαλίσθη σχεδὸν τὴ Μαρία καὶ τὴν ἐφίλησε. Ἐκείνη ἐψιθύρισε μίαν φράσιν εὐχαριστίας.

— Μὰ σᾶς κρατῶ τοσην ὥρα στὴν πόρτα...Περᾶστε μέσα λοιπόν...

Στὴν εἴσοδο ἕνας ὑπηρέτης μὲ λιβρέαν ἀμέμπτως σιδερωμένην, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἔστιλβε τὸ οἰκόσημον τῆς πριγκηπίσσης, ἐβοήθησε τὴν Μαρίαν νὰ βγάλῃ τὸ μαῦρο λούτρ ἐπανοφῶρι της, ποῦ ἔπεφτε ἕως τὰ πόδια της.

Ἡ πριγκήπισσα τοὺς ὡδήγησε εἰς ἕνα σαλονάκι τὸ ὁποῖον ἐκοσμοῦσε εἰς τὸν πλοῦτον, χωρὶς ὅμως γι' αὐτὸ ἡ καλαισθησία μὲ τὴν ὁποίαν τὰ πάντα ἦσαν διευθετημένα ἐκεῖ μέσα, νὰ εἶνε ὀλιγωτέρα.

Τὰ πόδια ἐβυθίζοντο εἰς παχύτατον καὶ μαλακὸν τάπητα. Στὴν ἀριστερὰ γωνία ἕνα ντιβάνι γεμάτο ἀνατολίτικη νοχέλεια, μὲ βαθυπράσινο βελοῦδινο σκέπασμα, περίμενε τὸν εὐτυχῆ ποῦ θ' ἀνεκλίνετο ἐπάνω του. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀναπαυτικὲς πολτρόνες μὲ τὰ οἰκόσημα τοῦ οἴκου Λίγκορ εἰς τὰ ἐρεισείνωτα.Χαμηλὰ καναπεδάκια καὶ τραπεζάκια μὲ καλλιτεχνικὰ ἀνάγλυφα, ἀλῆθινὰ κομψουργήματα. Κομψότατα σκαμνάκια γιὰ τὰ πόδια, σκεπασμένα μὲ λεπτὰ κεντήματα. Ἀργυρᾶ ἀνθογυάλια παντοῦ, μέσ' ἀπ' τὰ ὁποῖα ἐκλεκτὰ λουλούδια σκορποῦσαν μεθυστικὸ τὸ ἄρωμά τους. Μερικὰ πορτραῖτα καὶ παιζοῦζ κρεμασμένα μὲ γοῦστο στοὺς τοίχους, μιὰ μικρὴ προτομὴ τοῦ Βέρδη ἐπάνω σὲ ἐπάργυρη βάσι, μερικὰ μπιζοῦ καὶ τὸ σύνολον συνεπλήρωναν βαρύτιμα στόρια, ποῦ ἀναδεμένα μὲ ἐπίχρυσους κρίκους, ἔπεφταν ὡς κάτω στὸ παράθυρο καὶ δὲν ἄφηναν παρὰ ἕνα γλυκὺ ἡμίφως νὰ εἰσδύῃ μέχρι τοῦ σαλονιοῦ.

Ἐκεῖ μέσα ἐπῆραν τὸ τσαΐ τους οἱ τρεῖς καὶ πέρασαν ὅλο τὸ ἀπόγευμα μὲ εὐχάριστη συνομιλία. Ἡ πριγκήπισσα δὲν παρέλειπε εὐκαιρίαν νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν της γιὰ τὴ γνωριμία τῆς Μαρίας. Καὶ ἡ Μαρία, τῆς ὁποίας ὁ εὐθὺς καὶ μετριόφρων χαρακτὴρ ἐστενοχωρεῖτο εἰλικρινῶς μὲ τὴν βροχὴν αὐτὴν τῶν ἐγκωμιαστικῶν αὐτῶν κομπλιμάν, δὲν εὑρισκε λέξεις νὰ τὰ ἀνταποδώσῃ καὶ ὁ Μαροὲλ ἦτο ὑποχρεωμένος ν' ἀπαντῷ ἐξ ὀνόματός της. Ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ συστολὴ ἦτο ποῦ κατεγοήτευε τὴν πριγκήπισσαν.

Ὅταν ἀργὰ τὸ βράδυ ἡ Μαρία καὶ ὁ Μαροὲλ ἀπεχαιρέτων τὴν πριγκήπισσαν, παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας της, διότι ἤθελε νὰ τοὺς κρατήσῃ ἀκόμη, ἔλαβαν ἐκ μέρους της πρόσκλησιν εἰς ἐκδρομήν, τὴν ὁποίαν ἐφιππιοι θὰ ἔκαμιαν τὴν ἑπομένην πρωὶ πρωὶ εἰς ἕνα γειτονικὸν δάσος.

Ἐδέχθησαν εὐχαρίστως, ἀφοῦ ἄλλως τε ἡ πριγκήπισσα τοὺς εἶχε βεβαιώσῃ ὅτι ἡ ἐκδρομὴ θὰ ἐγίνετο ἐν στενῷ κύκλῳ.

— Δὲν ἔχω προσκαλέσει παρὰ σᾶς, τὴν κόμησσαν καὶ τὸν κόμητα Βεγκάνο, τὴν δεσποινίδα Ἀσορτίνο καὶ τὸν κ. Σπέντζο Ράντα....

Μία νευρικὴ ταραχὴ συνεκλόνισε τὴ Μαρία εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Καὶ ὅταν ἐκαληνύκτισαν τὴν πριγκήπισσαν καὶ ἕνα κομψὸ λαντὸ τοὺς ἔφερνε στὸ σπῆτι, καὶ ὅταν ἐκάθησαν στὸ γεῦμα καὶ ὅταν ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιό της, διαρκῶς αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀνήρχετο στὰ χείλη της καὶ διαρκῶς ἐκείνου ἡ μορφὴ ἐπανήρχετο στὸ μυαλό της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 λεπτὰ ἑκάστη λέξις

Οἱ ἀναγνῶσται ἠμποροῦν νὰ δημοσιεύουν ὅ,τι θέλουν, ἐρωτήσεις, ἀπαντήσεις, ποιήματα, προτάσεις ἀνταλλαγῶν, ὑπολογίζοντες πρὸς δέκα λεπτὰ τὴν λέξιν τὰ πεζά, εἴκοσι τὰ ποιήματα καὶ ξενόγλωσσα.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ δεσποινίδας· προτιμῶ καλλονάς. «Ἔλαφι τῆς ἐρήμου» p.r. Βόλον.

— Ἀνταλλάκτοιαι καὶ ἀνταλλάκται· ποιὸς δὲν θὰ θελήσῃ ν' ἀνταλλάξῃ c. p. μὲ τὴν «Ταλαιπωρ. Θρακοπούλαν; p. r. Καβάλλαν.

— Κουρνόγαλον. ἐΑμ' ποιὸς σούειπι κακομοίρη μ' νὰ τ'ς πῆς ὅτι σὶ νύσταξι;«Κεντρὶ»

Δια πρώτην φοραν εἰσερχομένη εἰς τὸ σαλονάκι τῆς ἀγαπητῆς «Σφαίρας», ἀνταλλάσσω κάρτ ποστάλ καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ ἀπαξάπαντας· ἀπάντησις πάντοτε ἀσφαλής. «Ἐλευθέρα Σιύονη» p. r. Ἀθῆναι.

— Κικὴν 'Επιφυλάσσομαι. «Πατροκλος».

— Attention. Τρελλούτσικες «ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΥΣΑΙ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ» θέλουσαι νὰ ποικίλλουν τὴν πολυθέλγουσανθερινὴ ζωή τους, ζητοῦν ἀνταλλαγὴν c. p. ἀπ' ὅλα τὰ τρελλόπαιδα καὶ τρελλοκόριτσα τῶν γραμμάτων. Εὐελπιστοῦν μιὰ τερπνὴ ἀνταλλαγή. Γράψατε p. r. Ἰστιαία Εὐβοίας.

— Ἀγκαθάγγελον. Ὅταν τὸ πίνῃς χωρὶς νὰ τὸ κρυώνῃς, τότε πολλὰ θὲ νὰ πληρώνῃς. «Κεντρί».

— Σοκολατένιε στρατιῶτα. Ὁ Πίνκερτων τὸν ἔκαμε ἀξιωματικὸν ἐνὸς ἀεροπλάνου... Εἶνε ἕνα χαριτωμένο πλᾶσμα.

— Μὰ σᾶς κρατῶ τοσην ὥρα στὴν πόρτα... Περᾶστε μέσα λοιπόν... Ἐνῶ ἐκείνη ἐψιθύρισε μίαν φράσιν εὐχαριστίας.

— Ἀνυπόφορο χά! χά! χά! Κουνοῦπι. Ἀναμένω ἀποκλυψίν μου· διατί ἀργεῖς;«Κεντρί».

— Ἀνταλλάσσω δελτάρια καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν· προτιμῶ Ἡρακλειώτας. «Ἀπογοητευμένη Καστανή» p. r. Μεσαγρὸν Μυτιλήνης.

— Τὸ Κυπριοτόπουλο ἀπὸ τὴ γωνιὰ τῆς Μεσογείου ζητεῖ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ ἀλληλογραφίας πανταχόθεν. «Κυπριοτόπουλο» Ταχ. Κιβ. 40. Σκάλα, Κύπρος.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καλλονὰς μόνον μὲ δεσποινίδας. «Μαγικὸς Φάρος» p. r. Θεσσαλονίκην.

— Δὲ μοῦ λὲς κὺρ Διαβάτα, ξειολογήθηκες πρῶτα; νομίζεις πῶς δὲν σὲ ξέρω κ. Γκ.; μωρὲ τί μανία μὲ τὸν Μανίδην· τί σοῦ ἔκαιε; δὲν πᾶς νὰ σὲ διαβάσῃ ὁ παπᾶς. «Φὸν Κολοκοτρώνης» p. r. Δράμαν.

— Δεσποινίδες καὶ κύριοι, προσέξατε. Ὁ μακρὰν τῆς πατρίδος καὶ εἰς ἀράπην μεταμορφωθεὶς Χατζὴ Ἀουλέλμος, ἐπιθυμεῖ ἀνταλλαγὴν c. p. μεθ' ἁπάντων. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχωσι ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἂς γράψωσι: Hadjigoulielmos p. r. Alexandrie Egypte.

— Δημοσιος ὑπάλληλος μὲ μισθὸν 500 δραχμῶν, μέλλον εὐφύ, περιουσίαν ἀρκετήν, ἄνευ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, 29 ἐτῶν, ζητεῖ νέαν ὡραίαν 18—20 ἐτῶν μὲ 100—150 χιλιάδας προῖκα. Γράψατε Παναγ. Μουρίκην ξενοδοχεῖον «Βενετανίας» Λάρισσαν.

— Noir Foker. Σᾶς συνιστῶ ὅπως ζητήσετε τὸ pardon ἀπὸ τὴν Γαο. καὶ Κατ. ἄλλως θὰ σὲ κάμω Noir An .. «Χρυσὸ Ἀγγελοῦδι».

— Ἀνθοφόρα, δέχεσθε ἀλληλογραφίαν μου; Γράψε «Χρυσὸ ἀγγελοῦδι» p. r. Δράμαν.

— Ζαχαρ. παῦσε διότι οἱ 50000 δραχ. δὲν κερνοῦν. «Χρυσὸ ἀγγελοῦδι».

— Διαβάτη, παῦσε ἢ ὁ ἄλλος σὲ μουρλαίνω. «Χρυσὸ ἀγγελοῦδι».

— Ξενητευμένην Σμυρνιωτοπούλαν. Ἐδήσεων στεροῦμαι καιρόν· προμαντεύω δυσάρεστα· διατί σιωπᾶτε; «Εὔθυμο Σμυρνιωτάκι».

— Ἐγκάρδια συγχαρητήρια εἰς τοὺς ἀπορριφθέντας μαθητὰς Κιάτου. Σ.

— Zoudex καὶ σὺ Τρελλὸ σωφρεφάκι, εἶσαι γιά... τὴν Κέρκυρα. Ἀέρα, ἀέρα καὶ στοὺς δυό σας. «Ἀγιοπόφορο Κουνοῦπι».

— Ἀνθηρὰ νεότης, παῦσε ν' ἀνταλλάσσῃς ἐπιστολάς· εἶσαι ἀγράμματος. «Ἔλαφος ναυτοφυλακῆς» Ναύσταθμον.

— Ἀνταλλάσσω πανταχόθεν καλλιτεχνικὰ c. p., φιλολογικὲς ἐπιστολές, δροσιστικὲς ρομάντζες, μόνον μὲ δεσποινίδας· ἰδιαιτέρως προτιμῶ Σύρου. «Τέλης Ἄγας» p. r. Σύρον.

— Νεαρώτατος σιδηρ. ὑπάλληλος αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἀραχώβης Λεβαδείας. Διεύθυνσις 'Εξπρὲς Ἀκροπόλ Σιαθμὸν Πειραιῶς ι . Δ. Σ.

— Γεώρ. Πατσαγούραν, Ζιζάνιον Ἀραχώβης, ὑποταχθῆτε, σᾶς ἀνεκάλυψα· θὰ περάσῃ τὸ 'Εξπρὲς καὶ θὰ σᾶς κόψῃ ὅλους· δηλώσατε ὑποταγὴν πάντες οἱ ψευδωνυμοῦχοι οἱ ἐξ Ἀραχώβης Λεβαδείας· τί περιμένετε; Τρελλὴν Λαυρεώτισσαν· ἀναμένω ψαλίδι· τὸ ἐ-ἔχασες; ἐπιστολὴν σας δὲν ἔλαβον γράψετέ μου τὰ νέα σας· δέοντα ἀπὸ Μακαρόνι. «Ἐξπρὲς Ἀκροπόλ».

— Κύριε Πατσαγούρα, σᾶς ἐννόησα· εἶσθε ὁ ἴδιος μὲ τὴν Καίτην Ἀργυροπούλου καὶ εἶσθε ἀνὴρ καὶ ὄχι γυνή· λοιπὸν ἀέρασσα. «Ἐξπρὲς Ἀκροπόλ».

— Δύο νεαροὶ νοσοκόμοι θέλοντε; νὰ διασκεδάσουν τὸν ἐν τῷ νοσοκομείῳ Δράμας μονότονον βίον των, ἀνταλλάσσουσι c. p. μὲ δεσποινίδας Χανίων, Κερκύρας, Ἀθηνῶν, Δράμας, Ἀγορινίου· προτιμῶνται Δράμας, Ἀγορινίου. Γράψατε «Ἀδελφὸν τοῦ Ἐλέους», «Βίκτωρα Τρισκατάρατον» p. r. Δράμαν.

— Δεσποινὶς Π. Σ Μὴ καλεῖτε παρακαλῶ τὸν ὑπάλληλον τῆς ἀσφαλιστικῆς ἑταιρείας Τιτὰν· ἀπελπισθῆτε διότι δὲν σᾶς ἀσφαλίζει. «Δαίμων Γυθεάτης».

— Λιὰ νὰ διασκεδάζω τὴν μονότονον ζωὴν τοῦ Μετώπου, ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων καλῶν οἰκογενειῶν πανταχόθεν· ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε λοχίαν Βασ. Μανιαδῆν, 'Επιτελεῖον 7ου Συν)ματος Κρητῶν. Τ. Τ. 903.

— ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΕΦΗΒΩΝ. Διαγωνισμὸς Ἐρωτικῶν Ἐπιστολῶν. Ἡ καλλιτέρα θὰ βραβευθῇ ἐπαξιώτατα· δεχόμεθα ἀπαντήσεις συνοδευομένας μὲ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον μέχρι τέλους Ἰουλίου. Γράψατε Γραφεῖα «Σφαίρας»· ἡ διεύθυνσις Ἐν. Ἑλλ. Ἐφήβων.

— Ζιζάνιον Μεταξουργείου. Ὅσας τρίχας ἔχει τὸ κεφάλι τοῦ ὑποβόλεως σου· δικό σου ὅμως ἐπάγγελμα ὄχι· ηὗρες τὸν «Χαμμένον»; ξεύρεις ποῦ βρίσκεται; πιάστον μὴ σοῦ ξεφύγῃ... «Τὸ Ἀδερφάκι».

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ ἀπαξάπασας τὸς δεσποινίδας· ἰδιαιτέρως Τριπόλεως, Κορίνθου, Βόλου, Ἁγίου Πέτρου Κυνουρίας, Ἀθηνῶν, Γυθείου. «Γαριβαλδινὴ Λαχτάρα» λοχίας σιτιστὴς 4ης Πολυβολαρχίας 3ὸου Πεζ. Συν)τος Τ. Τ. 929.

— Διωρίσθην ἀντιπρόσωπος τοῦ συλλόγου «Ἔφηβος»· ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐγγραφῇ, ἂς ἀπευθυνθῇ πρὸς ἐμέ. «Νὰτ Πίνκερτων» p. r. Πύργον.

— Ἀφοῦ ἐσεῖς εἶσθε ἡ Ἀνταλ-οῦζα κι' ἐγὼ ὁ Ἀνταλ-οῦζος, ἐλᾶτε ν' Ἀνταλ-λάξουμε.

— Τὸ ἀληθές μου ὄνομα εἶνε Melle M. Rojetty p. r. Alexandrie Egypte.

— Πικραμ... Ποοσφυγοπ... Ἀσθενήσας εὑρίσκομαι ἐδῶ ἀσθένειά μου σοβαρὰ Λουτρὰ Λουτρακίου Ρὸζ Πρεντάν.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν Γράψατε «Χρυσόπτερον Ἀηδόνα», p. r. Βόλον.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ μικροῦλα ποῦ μὲ τὰ μαῦρα μάτια της μὲ πλήγωσε βαθειὰ τὴν 12ην τρέχοντος στοῦ Πάλλη; «Εὔθυμο Σμυρνιωτάκι», p. r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολὰ· μὲ ἀπαξάπαντας γράψατε «Τετραπέρατον Διαβολάκι» p. r. Ἀθῆναι.

— Ἕνα πονηρὸ πνεῦμα μέσα ἀπὸ τῆς φλόγες τῆς Κολόσεως σὰς ζητῶ λιγη δροσιὰ θὰ βρεθοῦν δροσερὰ δόξλφια του θηλυκὰ πάντοτε νὰ τὸ δροσίσουν; Esprit malin 3ον Σύνταγμα Πεδ. Πυροβολικοῦ 9η Πυρ)χία Τ. Τ. 206.

— Ἀνταλάσσω ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ μαθητρίας Γυμνασίου Ἀθηνῶν Ἐρωτικὴ Ἀγωνία p r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω μὲ μαθητὰς καὶ μαθητὰς καὶ μαθητρίας καλλιγράφους Γυμνασίου Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης. Ἀποκλείονται πάσης ἄλλης τάξεως ἀναγνῶσται «Ἀνυπόφορος Ζωή» p. r. Ἀθῆναι.

— Αὔραν Παγκοσμικοῦ Ἑσπέραν Τετάρτης 9 Ἀκταῖον Φωτάκης Σαντὰς Πήλιον.

*Τὸ πρῶ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΛΑΝΔΡΥ

ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΟ ΠΑΝ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΞΗΓΗ ΤΙΠΟΤΕ ΚΑΙ ΖΗΤΕΙ ΚΑΙ ΡΕΣΤΑ

Ἀνεκρίθη ἕως τώρα ἐπανειλημμένως καὶ ἐπὶ ὥρας μακράς. Πάντοτε ὀσάκις μεταφέρεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, καλύπτει προσεκτικῶς τὰ μάτια του μὲ τὸ μανδύλι διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἐστραμμένους πρὸς αὐτὸν φωτογραφικοὺς φακοὺς τῶν δημοσιογράφων.

— Ἀφῆστε με ἥσυχον, κύριοι, σᾶς παρακαλῶ. Θ' ἀναφερθῶ εἰς τὸν κ. ἀνακριτήν. Δὲν θὰ γίνω παίγνιόν σας...

Εἰς δὲ τὸν ἕτερον τῶν συνηγόρων του, τὸν κ. Ντεβώ, εἶπε:

— Πᾶν νὰ μὲ κάνουν ἥρωα φανταστικοῦ μυθιστορήματος. Ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς γίνῃ...θὰ ἀμυνθῶ!

Ρωτῆστε κάτι ποῦ ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο...

Ὅ,τι εἶπεν εἰς τὴν προανάκρισίν του, δύναται νὰ συνοψισθῇ εἰς τὰ ἑξῆς:

— Μένω κατάπληκτος ἀκόμη μὲ τὸ ἀστήρικτον τῶν τόσων κατηγοριῶν ποῦ μοῦ προσήφθησαν. Εἶχα στὴν ζωή μου σχέσεις μὲ πολλὲς γυναῖκες – τί τὸ περίεργον; Ἀλλὰ σεῖς, ὅστις δὲν κατορθώνετε νὰ τὰς ἀνακαλύψετε, λέγεις ὅτι τὰς ἐφόνευσα! Ὥστε λοιπόν, κατὰ τὴν λογικήν σας, κάθε ἄνδρας ποῦ δὲν μπορεῖ ν' ἀποδείξῃ ποῦ βρίσκεται μιὰ παλιά του ἐρωμένη, εἶνε φονεύς της; Ἂν εἶνε ἔτσι, τότε πρέπει νὰ φυλακίσετε τὸ μισὸ Παρίσι...Γιατὶ ἐχρησιμοποίουν, λέτε, διάφορα ἐπώνυμα. Ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, ἔπειτα εἶχα καταδικασθῇ ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ κατεζητούμην, καθὼς ξέρετε, καὶ δὲν ἐπεθύμουν.... Τί τὲς ἤθελα τέσσερες βίλλες σὲ διάφορα μέρη; ἁπλούστατα μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐξοχή! Τί μοῦ ἐχρειάζοντο μπαλτάδες καὶ σύριγγες καὶ σχοινιὰ καὶ ξέρω 'γὼ τί ἄλλο; ἀλλὰ καὶ στὸ σπίτι σας, κύριε ἀνακριτά, θὰ ὑπάρχουν ἀπ' ὅλα αὐτά, εἶμαι βέβαιος. Ὡς πρὸς τὰ κοσμήματα ποῦ βρήκατε εἶνε ἐνέχειρα διαφόρων ποῦ μοῦ εἶχαν δανεισθῇ χρήματα καὶ ποῦ τὲς περιμένω ἀκόμη· ἀλλ' ὁ κάθε πολιτάνθρωπος ποῦ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ τὴν «ἄπιστον» ποῦ τοῦ τῶσκασε καὶ νὰ μάθῃ τί ἀπέγινε, τὴν ζητᾶ ἀπὸ μένα!.... Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ρωτῆστε με τίποτε ποῦ ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο....

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε!

Ὡς πρὸς τὴν τύχην τῶν διαφόρων θυμάτων του ἀπήντησε τὰ ἑξῆς:

— Τῆς Μερσαντιὲ τῆς ἀγόρασα τὰ ἔπιπλα γιὰ νὰ τὴν εὐκολύνω καὶ τὴν ἔστειλα νὰ καθήσῃ στὸ Γκαμπαὶ ὡς ὅτου βρῇ δουλειά. Ὅταν ξαναῆρθε στὸ Παρίσι μοῦ ἔφερε τὰ κλειδιά. Ἔκτοτε δὲν τὴν ξαναεῖδα. Τὰ σκυλλιά της τὰ σκότωσα, γιατὶ τί νὰ τὰ κάμω, οὔτε νὰ τὰ τρέφω μποροῦσα, οὔτε εἶχα σκοπὸ νὰ πληρώνω φόρο ἐγὼ γιὰ ξένες ἰδιοτροπίες...

— Τὴν Κιουσὲ τὴν εἶχα γνωρίσει πρὸ ἐτῶν. Τῆς ἀγόρασα κι' αὐτῆς τὰ ἔπιπλα ὅταν πῆγε στην ἐξοχή. Μετὰ ἀνεχώρησε μὲ τὸ παιδί της στὸ Λονδῖνον. Τῆς ἔγραψα poste restante— στὴν τύχη, διότι δὲν μοῦ εἶχε ἀφήσει διεύθυνσιν—ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἀπήντησε!...

Χαρακτηριστικὸν εἶνε ὅτι καὶ ἡ γνωστὴ ὑπνοβάτις τοῦ Νανοὺ Κα Καμὲλ ἐρωτηθεῖσα σχετικῶς, πρὶν ἢ δημοσιευθῇ ὁ ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸς τοῦ Λανδρύ, ἀπήντησε: «Βλέπω νερά, πολλὰ ἁλμυρὰ νερά... ἕνα παιδάκι... δύο ὄχθες....»

— Διὰ τὴν Μπαμπελαὶ τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, συνέχισεν ὁ Λανδρύ, εἶνε ὅτι ὅταν χωρισθήκαμε γιὰ τελευταία φορά, τὴν ἄφησα εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Ἀπομάχων ἢ τοῦ Μονπαρνάς.

— Ἡ Πασκὰλ ἐφοβεῖτο τὸν βομβαρδισμό. Τὴν συνεβούλευσα νὰ στείλῃ σπίτι τὴν ἀνεψιά της—τῆς ἐπλήρωσα μάλιστα καὶ τὸ εἰσιτήριο—καὶ τὴν ἐφιλοξένησα στὸ Γκαμπαί· ἀλλὰ σηκώθηκε κ' ἔφυγε μιὰ βραδυὰ χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ...

Καὶ ἐζήλευε!

— Ὡς πρὸς τὴν Μπιουϊσσὼν θυμοῦμαι ὅτι φεύγοντας μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε βρῇ καλὴν θέσιν σὲ μιὰ ἀμερικανικὴ καντίνα.

Διὰ τὴν Κολὸμπ ἠρωτήθη πῶς ἐπῆγε εἰς τὴν σπιτονοικοκυρά της μὲ τὴν φωτογραφία της διὰ νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι εἶχε παχύνει. Ἀπήντησεν ὅτι ἡ χήρα εἶχε ἕναν ἐρωμένον γνωστὸν εἰς τὴν σπιτονοικοκυρά της, ὅτι ἐζήλευε, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν πιάσῃ, τέλος μπερδεμένα πράγματα...

— Τὴν Ζὼμ μετὰ ποῦ χωρισθήκαμε, τὴν εἶδα δυὸ-τρεῖς φορὲς ξανὰ στὸ Παρίσι· δὲν ξέρω τί ἀπέγινε.

Διεμαρτυρήθη ἐντόνως διὰ τὸ γραφὲν ὅτι ἐτοποθέτει ἐρωμένας του εἰς οἴκους ἀνοχῆς.

— Αὐτὴν τὴν δουλειὰ δὲν τὴν ἔκαμα ποτέ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶχα πολλὲς γνωστές μου, ἀλλὰ δὲν τὲς εἶχα ὅλες ἀραβωνιστικές. Τέλος πάντων νὰ τώρα ποῦ δὲν ἔχω κάμμιὰ κ' ἔχω σκάσει ἐδῶ μέσα, προσέθεσε ἀστειευόμενος.

Ἡ προανάκρισις ἐν γένει εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἀπέδειξεν, ὅπως γράφουν καὶ τὰ γαλλικὰ φύλλα, ὅτι δυσκόλως θὰ εὑρίσκετο ἀνακριτὴς ἱκανὸς διὰ τὸν Λανδρύ....

...διότι εἶμαι ἀθῶος!

Εἰς τὰς ἀκολούθους συναντήσεις του μὲ τὸν κ. Μπονέν, ἐπέμεινεν αὐστηρότερον εἰς τὴν τακτικὴν τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀρνήσεως.

— Ἀρνοῦμαι τὸ πᾶν. Δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ τίποτε. Εἰς σᾶς ἀπόκειται ν' ἀποδείξετε τὴν ἐνοχήν μου. Δὲν μπορεῖτε; διότι εἶμαι ἀθῶος —αὐτὸ λέγω καὶ ἐγώ!..

Ἠρωτήθη ποίαν ἠννόει εἰς τὸ καρνέ του μὲ τὸ ψευδώνυμον «Βραζιλία».

— Ἂν ξέρετε γιατὶ μὲ ρωτᾶτε; ἂν δὲν ξέρετε πᾶτε νὰ βρῆτε, ἀπήντησε μὲ τὸ βλέμμα πάντοτε ἀπλανές.

Ὅταν ὅμως ὁ ἀνακριτὴς τοῦ εἶπε: «Εἴτε ὁμιλήσετε, εἴτε ὄχι, μάθετε ὅτι ἐντὸς μηνὸς ἡ ἀνάκρισις θὰ περαιωθῇ, διότι τ' ἀποτελέσματα τῶν μέχρι τοῦδε ἐρευνῶν εἶνε πλέον ἢ ἱκανοποιητικά», δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίνημα δυσφορίας.

Ὁπωσδήποτε ὁ πρῶτος συνήγορός του κ. Μόρο Τζιαφφέρι, παριστάμενος μετὰ τοῦ γραμματέως του κ. Ναβιὲρ ντὲ Τρέϊγ, διετύπωσεν ἀπολύτους ἐπιφυλάξεις δι' ὅλα τὰ συναγόμενα τῆς μέχρι τοῦδε ἐρεύνης καὶ ὅλα τὰ πορίσματα τοξικολογικά, δακτυλομετρικά, ἐπιστημονικὰ καὶ ἄλλα, ἐπιμείνας ἰδίως εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ στίγματα αἵματος τοῦ Γκαμπαὶ ἀπεδείχθησαν οὐχὶ ἀνθρώπου, ἀλλὰ κυνὸς (τῆς Μερσαντιέ). Τὸ πρᾶγμα θὰ εἶχεν ἀληθῶς πολλὴν σημασίαν ἂν ἔλειπον αἱ τόσαι ἄλλαι ἀποδείξεις ἐνοχῆς, διότι εἶνε γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν δίκην Κουρβουαζιέ, ὁ δολοφόνος τοῦ λόρδου Οὐΐλλιαμ Ρῶσσελ ἠθωώθη, διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι οὐδαμοῦ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, οὐδ' ἐπ' αὐτοῦ, εὑρέθησαν στίγματα ἀνθρωπίνου αἵματος, διαφέροντος ἀπὸ τοῦ τοῦ κυνὸς κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων, 2 ἑκατομμυρίων περὶ πλέον ἐπὶ ἑκάστου κυβικοῦ χιλιοστομέτρου, διακρινομένου δὲ ἀπολύτως κατὰ τὴν μέθοδον Βιντὰλ-Μπροκά.

Τὸ θαυμάσιον τζάκι του

Ἐπειδὴ δ' ἐξ ἄλλου ὁ κ. Μόρο Τζιαφφέρι ἐπεκαλέσθη τὰ πειράματα τῶν Νιεσκόν. Ρομπὲρ καὶ Ὀζιέ, κατὰ τὰ ὁποῖα τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, περιέχον 80 ο)ο περίτου ὑγρὰ συστατικά, διὰ ν' ὁποτεφρωθῇ εἰς κοινὸ τζάκι μὲ ξυλάνθρακας, χρειάζεται μεγάλην ποσότητα ξυλανθράκων καὶ ὁλόκληρον 24ωρον, ἡ ἀνάκρισις προέβη εἰς δοκιμαστικὴν ἀποτέφρωσιν ἡμίσεος ἀρνίου ἐντὸς 1 ὥρας καὶ 15' καὶ μὲ ὀλίγα σχετικῶς κάρβουνα. Ἐννοεῖται εἰς τὸ τζάκι τοῦ Γκαμπαί, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε καθόλου κοινὸ τζάκι. Ἡ Κα Φὰλκ δὲ ἡ γειτόνισσα, κατέθεσεν ὅτι τὸν περασμένο χειμῶνα ἠρώτησε τὸν Λανδρὺ πῶς ζεσταίνονται καὶ πῶς μαγειρεύουν εἰς τὴν βίλλα.

— Μπᾶ, τῆς εἶπε· ἔχει ἕνα τζάκι θαυμάσιο. Τραβᾶ τόσο καλά, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ ψήνεις ὅ,τι θέλεις...

ΕΙΣ ΤΘ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ: Ζητεῖ νὰ τὸν ἀφήσουν.—Διάλυσις ἀραβῶνος κτλ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΗΦΟΦΗΡΙΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα ποῦ θὰ ἔχῃ ἡ παραχώρησις ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας.

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσωκλείωνται δρ. 2.)

Soeur de Charité, Ἐνταῦθα.—Εἶσθε ὀλίγον ἐγωΐστρια, προσπαθεῖτε μὲ κάθε τρόπον νὰ κρύβετε κάθε ἐλάττωμά σας, καὶ ἔχετε εἰς ἀρκετὸν βαθμὸν τὴν μανίαν τῆς ἐπιδείξεως. Τὰ δύο πρῶτα εἶνε προτερήματα, τὸ τελευταῖον εἶνε ἐλάττωμα καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι συχνά, νομίζοντας ὅτι ἐπιδεικνύετε κάτι καλόν, ἐπιδεικνύετε ἕνα μειονέκτημα. Ἡλικία περὶ τὰ 22. Εἶσθε εὐγενής, σοβαρὰ καὶ προσπαθεῖτε νὰ προσδίδετε εἰς τὴν ἐμφάνισίν σας μίαν ἀπόχρωσιν μυστηρίου. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι πρέπει νὰ γελᾶτε περισσότερον.

Μαργαρίταν, Πύργον.—Τὰ μέτρησα καὶ τὰ βρῆκα μονά, ξεύρετε δὲ ὅτι τὸ μέτρημα ἀρχίζει πάντα μὲ τὸ «ναί». Ἔχετε μίαν πολὺ χαριτωμένην ἀφέλειαν, ἡ ὁποία σᾶς καθιστᾶ ἐκτάκτως ἀξιαγάπητον. Ἀποτελεῖτε τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας σας. Ἀγαπᾶτε τὴν φύσιν, ἀγαπᾶτε καὶ τὴν ζωήν, διότι εἶσθε εἰς τὴν ἡλικίαν ὅπου ἡ ζωὴ δείχνει μόνον τὴν ὡραίαν της ὄψιν. Ἀρχίζετε ἤδη νὰ ὑποψιάζεσθε καὶ τὴν ἀντίθετον ὄψιν, ἀλλὰ καλὸν θὰ ἦτο νὰ μὴν ἀσχολῆσθε ἀκόμη περὶ αὐτῆς. Εἶσθε λεπταίσθητος, μὲ μεγάλο γοῦστο καὶ ἔχετε διάθεσιν ἀρκετὰ ποιητικήν. Προσπαθήσατε νὰ μείνετε ἔτσι, νὰ μὴ σᾶς παρασύρῃ ἡ ἀρρώστεια τοῦ ρωμαντισμοῦ καὶ οὔτε νὰ γίνετε πολὺ σοβαρά. Δὲν θὰ σᾶς πάῃ καθόλου!

ΔΗΛΩΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ Ἰδιαιτερογραφοῦντες ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἐπιτραποῦν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πειράγματα χονδρὰ καὶ πρόστυχα, λέξεις καὶ φράσεις ἀνοίκειοι καὶ δῆθεν εὐφυολογίαι ἀπρεπεῖς. Ἠμποροῦν νὰ εὐφυολογοῦν καὶ νὰ πειράζουν εὐγενικά, ἔξυπνα, μὲ λεπτότητα καὶ χάριν, χωρὶς νὰ θίγουν τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἄλλου. Αὐτὸ ἔχει ἀξίαν καὶ ὄχι ἡ χονδροκοπιά! Τὰ Ἰδιαίτερα ποῦ περιέχουν σημεῖα ἐπιλήψιμα ἢ δὲν θὰ δημοσιεύωνται ἢ θὰ περικόπτωνται καὶ θὰ διορθώνονται.

«Μὲ ὅσα μᾶς στοιχίζει ἕνα ἐλάττωμα, ἀνατρέφονται δύο παιδιά».

Κάμνετε οἰκονομίας καὶ ἀγοράζετε

ΕΝΤΟΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ

Τύποις Ἀθανασίου Δεληγιάννη – Ἀθῆναι